

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.D. ROBB

TAKEN
IN DEATH

EXCLUSIVE SHORT STORY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA)

LLC tarafından yayımlanmıştır

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

ABD| Kanada| İngiltere| İrlanda| Avustralya| Yeni Zelanda| Hindistan| Güney Afrika| Çin

Penguin Books Ltd, Registered Office: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini

ziyaret edin. "Taken in Death" J. D. Robb telif hakkı© 2013 Nora

Roberts'a aittir.

Bir Jove Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır Telif
hakkı© 2013 by Penguin Group (USA) LLC.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya
herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen aşağıdakilere katılmayın veya
bunları teşvik etmeyin

Yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığı. Yalnızca izin
verilen baskıları satın alın.

Jove Books The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır. JOVE® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli
ticari markasıdır. "J" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari
markasıdır. Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group,
Penguin Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-61536-2

yayıncılık geçmişi

Jove kitlesel pazar baskısı / Ekim 2013

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün
ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari
kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya
üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve
herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ÖLÜMLE Alınan

J. D. ROBB

*Milyonda bir rastlanan bir
kahraman olan Tom
Langan'ın anısına*

Bir çocuk onun eline düřtüğünde,
onu öldürür, PİŞİRİR ve yerdİ ve o
gün onun için bir bayram günüydü.

grimm kardeşler

Bu dünyada bildiğımız iyi ve kötü
büyür
neredeyse ayrılmaz bir şekilde
birlikte.

JOHN MILTON

PROLOGUE

Kötü cadı Darcia'yı öldürmüştü. Henry bunu biliyordu çünkü Darcia'yı yerde yatarken ve kanlar içinde görmüştü. Bağırarak, ağlamak ve kaçmak istemişti. En sevdiği öykülerdeki kahramanlar gibi cesur bir savaşçı, savaşan bir şövalye olarak savaşmak istemişti. Ama yapamadı. Her şey tuhaf, uykulu ve yanlış geliyordu. Bir büyüün etkisi altında olduğunu biliyordu. Kötü cadının büyüü.

İkiz kardeşi Gala'ya baktığında ise gözleri masanın üzerindeki beyaz çiçekli vazodaki mavi cam gibiydi.

Kötü cadı onlara bir büyü yapmıştı, böylece video oyunundaki zombiler gibi oldular, bu yüzden o ve Gala sadece ayaklarını sürüyerek ilerlediler ve söylemek istediği kelimeler alçak, ürpertici iniltiler gibi çıktı.

Büyü kafasını kalın ve çok büyük hissettiriyordu. Ve büyüün etkisi altında gerçekten korkmuştu.

Kötü kalpli cadı onları bekletiyor, bir yandan da özel seyahat çantalarına eşyalarını . Beklerken büyüün kalkmaya başladığını düşündü. Başını hâlâ büyük ve kalın hissetmesine rağmen cebindeki sırrı hatırladı.

Cadı onları evden çıkardı ve arabanın arkasına binmelerini, uzanmalarını, uyumalarını söyledi.

Kaçmak, Gala'nın elini tutup kaçmak istedi ama büyü onu arabaya bindirdi. Henry ve Gala birlikte uzandılar ve titreyerek birbirlerine sarıldılar.

Belki de cadı onları bir zindana ya da kuleye götürüp hapsedecekti. Ama o uyumadı çünkü sırrı ve yapabileceği bir şey vardı. Sadece kelimeleri söyleyebilseydi.

Cadı, "Çok eğleneceğiz! Şeker eriklerinden ve çikolata kremasından yapılmış özel bir yerde yaşayacağız," dediğinde ona inanmadı.

Gala'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü ve onu zihinlerinin içinde teselli etmeye çalıştı.

Seni koruyacağım, Gala. kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Birbirimizi koruyacağız, dedi zihni onunkine.

O da ağlamak istiyordu ama cesur olmak zorundaydı. Kız kardeşine bakmak ve eve dönüş yolunu bulmak zorundaydı.

Çünkü kötü cadılar yalan söyler. Annem gibi göründüklerinde bile.

BİRİNCİ BÖLÜM

Teğmen Eve Dallas, uzun deri paltosunun içinde, dalgalı kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş bir halde, Doğu Yakası'nın üst kesimlerindeki üç katlı bir şehir evinin geniş yaşam alanında duruyordu. Ölü kadının üzerinde dans eden köpek yavrularıyla kaplı, kana bulanmış bir pijama vardı. Sırt üstü yatıyordu, bir kolu başının üzerinde sallanıyordu. Kan izleri ve sıçramalar hikayeyi açıkça anlatıyordu.

Ancak Dallas şimdilik üniformalılara izin verdi.

"Dokuz-bir-bir'i arayan kişi kurbanın arkadaşı olduğunu söylüyor. Kendisini Darcia Jordan olarak tanıtıyor. Zeki olan Elena Cortez ve kurban dadı. Kurbanın işverenleri-"

"Eğer dadıysa, çocuklar nerede? Burası onun evi mi yoksa iş yeri mi?"

"İkisi de efendim. Buranın sahibi Ross ve Tosha MacDermid için çalışıyor. Arama yaptık ama hiç çocuk bulamadık. Burası dışında hiçbir yerde boğuşma ya da rahatsızlık belirtisi yok. Ama bazı giysi ve oyuncakların paketlenip götürüldüğüne dair işaretler var. İki çocuk, biri erkek, biri kız. İkizler, yedi yaşındalar."

"Peabody." Dallas ortağına döndü. "İsimlerini, eşkallerini, fotoğraflarını hemen yayınlayın. Amber Alarmı'nı hemen yayınlayın."

"Teğmen, söylenene göre ebeveynler tatildeymiş. Onlara ulaşamadık, bu yüzden çocukların onlarla birlikte olma ihtimali var. Öyle görünmüyordu-"

"Sana ne görüldüğü ya da görünmediği umurumda değil, O cer. Dadı öldü ve çocuklardan haber alınamıyor."

"Ama protokol-" Kadının yüzündeki soğuk ateş adamın bu topu bırakmasına neden oldu.

"Kapıda güvenlik kamerası var. Diski istiyorum. Tanığı yakınında tut. Onunla birazdan konuşacağım." Eve arkasını dönerek cesedin yanına gitti. Saha kitini açarak önce kimliğini doğruladı.

"Kurbanın kimliği Jordan, Darcia, yirmi dokuz yaşında. Bekar, çocuğu yok. Ross ve Tosha MacDermid tarafından ebeveyn asistanı olarak istihdam edilmiş. Dadı için yeni bir terim mi bu? Kurbanda birden fazla bıçak yarası var. Boğaz, sağ omuz, göğüs. Sağ elin avuç içinde ve sağ ön kolda savunma yaraları var."

Kaşlarını çatarak yıkık pijama üstünün yakasını hafifçe aşağı indirdi. "Cehennem. Kalbinin hemen üzerinde oyulmuş küçük bir pentagram var. Sığ kesikler, ama net bir desen. Muhtemelen ritüel öldürme."

Ölüm saatini belirlemek için göstergesini kullandı. "TOD, tam gece yarısı."

"Alarm devre dışı."

Eve, Peabody'ye başıyla onay verdi. "Bir göz atın."

Peabody eğilerek okült sembolü inceledi. "Kahretsin. Ritüel mi sanıyorsun?"

"Bence katil bunu kurbanın üzerine kesmek için zaman ayırdı."

Peabody, endişe dolu kare yüzüyle merdivenlere doğru baktı. "Bir arama daha yapacağım. Çocuklar saklanın."

"Devam edin. Dolaplar, dolaplar, yatak altları." Ve hayatta kalan başka bir genç kızı hatırlayarak ekledi: "Küvetler, duşlar." Tekrar ayağa kalkarak etrafı taradı.

"Bir sürü değerli eşya, elektronik eşya, kolayca taşınabilir. Mücevherleri ve nakit parayı kontrol et." Peabody'ye seslendi ve ardından üniformalının getirdiği diskı aldı.

Diskı oturma odasının duvar ekranına yerleştirdi. "Diskı çalıştır," diye emretti, "yirmi üç otuzdan başla. Tarama hızı."

Her şey sakın, diye düşündü, girişin, kaldırımın ve caddenin ötesindeki kamera görüntüsünü inceleyerek. Doğu Yakası'nın üst sınıf bir mahallesinde 2060 yılının sonuna doğru sıradan bir sonbahar akşamı.

Saatler yirmi üç elli dördü gösterdiğinde, son model, siyah, dört kapılı sedanın kaldırımına doğru kaydığını gördü.

"Görüntüyü dondur, geliştir. Şu plakayı çalıştır," diye üniformalıya seslendi. "Devam edin, standart hızda."

Kadının -uzun boylu, kıvrımlı, sarışın, otuzlu yaşlarının sonunda, uzun siyah paltolu, yüksek çizmeli- arabadan inip kaldırımı geçerek giriş kapısına yönelmesini izledi.

Kameraya doğru bir bakış fırlattı ve sinsice gülümsedi. Ve zili çaldı.

"Teğmen-"

Eve üniformayı susturmak için parmağını kaldırdı ve kadının konuşmasını izledi. Kadın yüzünü çevirse de bir dudak okuyucu kelimeleri anlayabilirdi. Sonra tekrar gülümsedi ve bir adım öne çıkarak menzilden çıktı.

"Tarama hızı."

Eve zihninde, kameradan uzakta, içeride neler olduğunu gördü. Bıçakla bir hamle, boğazı yakalamak. Bir adım ya da tökezleme, bir elin havaya kalkması. Bıçakla bir darbe daha, eli, kolu, omzu kesiyor, kurbanı geriye itiyor. Göğüse iki darbe ve öldürücü darbe, boğazın ikinci kesimi.

Ve ölümden sonra bıçağın ucunu ölüyü işaretlemek için kullanmak.

Kırmızı paltolu, her iki kolunda da büyük bir seyahat çantası olan kadın, gözleri buğulu, kızıl saçlı iki güzel çocuğu evden çıkardığında koşmayı tekrar yavaşlattı.

İtiraz etmeden, minyatür sarhoşlar gibi birbirlerine doğru sallanarak gittiler ve arka koltuğa tırmandılar. Çantaları bagaja yerleştirdikten sonra kadın direksiyona geçti.

Eve, kadının başını geriye attığını ve çekilmeden önce güldüğünü açıkça gördü.

"Araç verileri, O cer."

"Evet, efendim, mesele de bu. Araba Ross ve Tosha MacDermid adına kayıtlı. Peki ya şu kadın, efendim? Tosha MacDermid." Eve'e kadının fotoğrafını ve kimlik bilgilerini göstererek PPC'sini uzattı.

"İletişim kurmak için verilere eriştiğimizde onu tanıdım. Bu kurbanın işvereni, Komiser. Bu da annesi."

"Neden kendini içeri almadı? Neden dışarı çıkmasını söylemek dadıyı öldürdü? Zekâ, ve kocasının nerede olduğunu biliyor mu?"

"Tam olarak değil. İkinci bir balayı anlaşıyor. Bir ada, belki Güney Denizi. Emin değildi. Oldukça histerikti."

İşverenler, diye düşündü Eve ve kendi PPC'sindeki verileri açıp taramaya başladı.

Karısı BM'de tercüman olarak çalışıyordu, çifte vatandaşlığı vardı ve bu da bazı bürokratik işlemlerin çözülmesini gerektirecekti. Koca, serbest çalışan bir sanatçı.

"Bir kampanya başlat, O cer. Kapıları çal. MacDermid'lerin nerede olduklarını, ne zaman ayrıldıklarını, ne zaman döneceklerini öğrenin. Dün gece onu eve gelirken gören olmuş mu öğrenin. Arabalarını sokakta mı yoksa garajda mı tutuyorlar. Bazı cevaplar alın."

Peabody aşağı inerken, "Çocuklardan iz yok," dedi. "Hırsızlık izi de yok, yukarıda bir sürü değerli eşya var. Bunu buldum." Uzun siyah bir paltoyu havaya kaldırdı. "Ana dolapta. Kan lekelerine benziyor. Kan gibi kokuyor."

"Olurdu. Katil dadıyı bıçaklarken bunu giymiş. Onu geride bıraktı, paltoları değiş tokuş etti. Çanta ve etiket. Güvenlik kamerası, annenin TOD'dan altı dakika önce geldiğini ve zili çaldığını gösteriyor."

Peabody, çantasından bir kanıt torbası çıkarmak için eğilmişti ki birden ayağa kalktı. "Anne, ama-"

Eve ekranı işaret etti, geri gitti ve Tosha MacDermid'in yüzünü yakınlaştırdı.

"Bu annesi. Ve burada . . ." İleriye doğru zıplayarak, iki çocuğu dışarı çıkaran kadını gösteren bölümü yayınladı.

"Dadı neden öldürüldü?" Peabody merak etti. "Kocasıyla bir ilişkisi mi vardı?"

"Her zaman popüler bir tema." Başparmağını kemerinin halkalarına sokan Eve odayı, kan izlerini ve cesedi bir kez daha dikkatle taradı. "Onu da başka bir yerde öldürmüş olabilir. Aldatanları öldürür, çocukları alır ve gider. Ama hiç değerli eşya almamış mı?"

Peabody, "Onlarla işim bitti," diye önerdi, "dolandırıcılarla işim bitti mi? Mali kaynaklarını vurabilir ya da çoktan vurmuş olabilir. En azından çocukların tehlikede olması pek olası değil. O onların annesi."

"Şunlara bakın." Eve her güzel yüze tekrar yakınlaştırdı. "Bu sadece gece yarısı uyanma sersemliği değil. Gözbebeklerine, yürüyüşlerine bakın."

"Uyuşturucu mu?"

"Ön kapıdan çıkmak zorunda kaldılar, bu da dadının ölü ve kanlı bedeninin yanından geçmek anlamına geliyor. Bunun biraz üzüntü yaratacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, gevşek ve boş görünüyorlar."

"Belki de üzülmeleri, ona sorun çıkarmamaları için onlara bir şeyler vermiştir - belki de beden ve kanı gerçekten anlamamışlardır bile."

"Olabilir. BM için tercümanlık yapıyor. Orayı zorlamaya başlamalıyız. O serbest çalışan bir sanatçı."

"Üçüncü kattaki stüdyo bir gösterge ise, öncelikle heykeltıraş. İyi de bir heykeltıraş. Peri masalı gibi şeyler."

"Nereye gittiklerini, nerede olduklarını ve kocanın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeliyiz. Hadi zekâyı dışarı çıkaralım. Diski, kütüğü ve mührü alın."

Paltosunu çekiştiren sert esintiye doğru dışarı çıktı. Saçlarının arasından süzülüp ellerini üşüttü. Çok geç olana kadar eldiven giymeyi hiç hatırlamamıştı.

Seyirciler kaldırım barikatlarının hemen dışında toplanmıştı. İyi bir İrlanda viskisi rengindeki gözleriyle onları taradı ve polis düz. Ve siyah-beyaz bir arabanın arkasındaki tanığı gördü.

"Eğer histerikse," dedi ortağına, "sen önden git." Ama Elena

Cortez'in histerisi sulu bir şok ve kedere dönüşmüştü.

Elinde nemli bir mendil sıkarak arabadan indi.

"Ben Teğmen Dallas, Bayan Cortez ve bu da Dedektif Peabody. Bize neler olduğunu anlatın."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Çocuklarla geldim-"

"Çocuklarla."

"Şasha ve Mica. Ben onların dadısıyım. Henry, Gala ve Darcia ile arkadaşlar. . . Darcia ve ben ... arkadaşız." Mendili ağzına bastırırken nefesini üç kez içine çekti. "İyi arkadaşız."

Yağlı gözyaşları ince yüzünden aşağı . "Onları okula birlikte ve ben köşede bekledim, aşağıda" -güneyi işaret etti- "ama o gelmedi. Hava soğuktu, ben de çocukları okula götürdüm ve ne bakmak için geri döndüm. Mesaj attığımda cevap vermedi, ben de görmeye geldim. Belki hastadır ya da çocuklardan biridir diye düşündüm. Unutmuş olamaz. Onları her gün okula götürüyoruz ve MacDermi'tler yoklar."

"Nereye?"

"Ben- Sıcak, önemli ve romantik bir yer. Yarın geri geliyorlar. Onuncu yıldönümleri. Bu özel bir gezi."

"Tamam, buraya geri döndüğünde ne oldu, görmek için?"

"Cevap vermedi. Biraz endişelendim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." "Neyi yaptın?"

"Kapıyı denedim. Nedenini bilmiyorum, her zaman kilitliydi, ama bir dürtü müydü? Bilmiyorum ama kilitli değildi. Kapıyı itip açtım ve seslendim. İçeri girdim, birazcık. Kan gördüm, sonra Darcia'yı gördüm. Onu yerde kanlar içinde gördüm."

İki elini de yüzüne bastırdı. "İçeri girip çocukları aramalıyım ama kapıyı çok hızlı kapattım ve dokuz-bir-bir'i aradım. Önce koşmaya başladım ama dokuz-bir-bir'i aradım ve kalmamı söylediler. Ben de kaldım."

Gözyaşları daha da hızlı akarken Peabody ona nazikçe, "Çok doğru yaptın," dedi.

"Çocuklara mı? Çocuklara zarar verdi mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla çocuklar zarar görmedi. Elena," diye devam etti Peabody, "Darcia'ya zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Hayır. Hayır. Hiç kimse."

"İşverenleriyle arası nasıldı?" Eve sordu.

"Onlar aileden. İkizler bebekliğinden beri onlarla birlikte."

"Bay MacDermi ile özel bir ilişkisi var mıydı?"

Bu ima Elena'nın başının üstünden geçti ama o hafifçe gülümsedi. "Onu sevdi. O çok iyi bir adam. Bazen büyük bir çocuk olduğunu söylerdi. Çocukları getirdiğimde bizi hep güldürür. Çok önemli bir sanatçı ama çok iyi biri. Ve çok iyi bir baba. Her erkek bu kadar iyi baba değildir."

Eve'in bu gerçeği bilmek için sebepleri vardı.

"Peki ya karısıyla ilişkisi?" Eve sordu. "Oh, onlar ..."

Durdu, gözleri genişledi.

Bir taksi durdu ve arka kapıları açıldı. "Geldiler!"

Tanrım, evdeler."

Öyleydiler, diye düşündü Eve. Onları durdurmak için öne çıktı - vahşi kıvılcık saçları ve sert yeşil gözleri olan iri, geniş omuzlu adam ve uzun boylu, kıvrımlı sarışın.

"Neler oluyor?" Sarışın Eve'i eve doğru itmeye çalıştı. "Neler oluyor? Bebeklerim nerede?"

"Ben de sana tam olarak bunu sormak istiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Bakışları polis araçlarını, barikatları izledikten sonra Eve'in yüzünde sabitlenirken Ross MacDermid iri bir kolunu karısının omuzlarına doladı. "Okuldalar Tosh, sakın ol. Neler oluyor?" sordu Eve'e. "Darcia'ya bir şey mi oldu? Dadımıza mı?"

"Yine, bu cevap eşinizde var."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Burada neler oluyor? Darcia nerede? Ross, okulla iletişime geç, Henry ve Gala'nın iyi olduğundan emin ol."

"Dün gece yarısından birkaç dakika önce eve gelmenizden bahsediyorum Bayan MacDermid. Darcia Jordan sizi içeri onu bıçaklayarak öldürdünüz."

Kadının buz kraliçesi gibi solgun yüzü hastalıklı bir griye döndü. "Ne oldu? Ne? Darcia-"

Eve bir kez daha kadının eve doğru ilerlemesini engelledi. "Sonra çocuklarınızı uyuşturdunuz ve onları arabanıza getirdiniz, içine koydunuz ve başka bir yere götürdünüz. Çocuklar nerede?"

"Çocuklarımız mı?" Kadının korkudan çılgına dönmüş gözleri eve doğru döndü. "Henry. Gala. Biri bebeklerimizi mi aldı?"

Bu sefer Eve ve Peabody'nin onu zapt etmesi ve birkaç üniformalının Ross'u zapt etmesi gerekti.

"Evinizin güvenlik kamerası dün gece saat on bir elli dörtte, yani Darcia Jordan'ın ölümünden altı dakika önce geldiğinizi açıkça gösteriyor."

Eve'in sözleri üzerine Tosha feryat figan bir hıçkırık kopardı. "Hayır."

"Kullandığınız araç da sizin üzerinize kayıtlı. On iki yirmi üçte çocuklarla birlikte yola çıktığınız açıkça görülüyor."

"Bu imkânsız." Ross kendisini tutan üniformalılardan kurtulmak için çırpınırken bağırdı. "Tanrı aşkına, biz Yeni Zelanda'daydık. Saat farkı ne kadar? Tanrım!" Gözlerini sıkıca kapattı. "On yedi saat ileride, on yedi saat ileride," diye mırıldandı, kelimeler bir dua gibi titreyerek döküldü. "New York'ta gece yarısı Yeni Zelanda'da, tatil köyünde tanıştığımız bir çiftle havuz başında bir şeyler içiyorduk. Dom ve Madeline Porter, Oxford, İngiltere'den. İletişim bilgileri bende var. Tatil köyünün iletişim bilgileri bende var. Kokteyl garsonu teyit edebilir, havlucu çocuk teyit edebilir. Yeni Zelanda'daydık. Dünyanın öbür ucundaydık."

"Bunu kontrol edeceğiz ve güvenlik diskinizi analiz ettireceğiz. O zamana kadar ..."

Tosha kıpırdamadan dururken Eve'in sözleri kesildi ve gözlerinden süzülen yaşlar donmuş gibiydi. "Ross." El yordamıyla onun elini tuttu. "Maj."

"Hayır. Hayır, . Hepsi korkunç bir hata." "Maj kim?" Eve sordu.

"Kız kardeşim." Tosha bunu söylerken ürperdi. "İkizim."

bncAUsn SHN wANtnD THNM BOTH CONTAINND, AND wanted to move quickly, Eve took them through the small gate, across their own rear courtyard, and in through the kitchen.

Peabody'ye "Mazeretini kontrol et," dedi.

"Sanırım, lanet olası matematik, sanırım gece yarısı oldu. Ya da yarın. Her iki durumda da, birini uyandırıp başlatacağım."

MacDermitt'ler, Eve'in ailenin genellikle kahvaltı ettiğini hayal ettiği güneşli bir köşede el ele tutuşmuş bir şekilde birbirlerine sokuldular.

Onların karşısına geçti.

"Bayan MacDermitt, bırakın ikizi, özel bilgilerinizde bir kardeşe dair bile veri yok."

"Hayır, olmaz. I . . . Wanda Sykes ile irtibata geçebilirsiniz. Buraya, New York'a geldiğimde yasal temsilcimdi. Ve Markus Norby. İsveç'te polis. Paul Stouffer, orada Çocuk Koruma Hizmetleri'ndeydi. Ve Dr. Otto Ryden, görevlendirilen psikologdu."

"Neye atandın?"

"Dava. Maj babamızı öldürdükten sonra Maj'ı bilgilerimden çıkarma, kızlık soyadımı -Borgstrom- yasal olarak değiştirme iznim vardı. Darcia'yı öldürdüğü gibi babamı da öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı. On iki yaşındaydık. Maj'ı yirmi yılı aşkın süredir ne gördüm ne de onunla konuştum."

"Siz tek yumurta ikizisiniz."

"Neredeyse. Doğum lekesi var. İşte burada." Tosha parmaklarını sol göğsüyle omzunun arasına dokundurdu. Orada titriyordu. "Bir pentagrama benziyor. Bir büyücülük işareti. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diye devam etti Eve hiçbir şey söylemeyince. "Sana sadece onun kötü olduğunu söyleyebilirim. İçinde hastalıktan da öte bir karanlık var. Hasta olduğunu söylediler, ama ..."

Elini indirdi, kez daha kocasının elini can simidi gibi kavradı. "Sanırım anne karnındayken bile benden nefret ediyordu, onun bir parçası olduğum için, onun tek olmasını engellediğim için. "Tek" derdi. Sadece bir tane olabilir. Şimdi benim çocuklarıma sahip. Çocuklarımızı bulmak zorundasın."

"Alarmı çoktan verdik. Arabanızı, dört kapılı siyah sedanınızı nerede tutuyorsunuz?"

Ross ona, "Elli yedinci caddedeki özel bir garajda," dedi. "Ne fark eder ki? Ne fark eder mi? Henry ve Gala'yı bulmak zorundayız."

"Bakıyoruz. İhbarlar geldi ve biz zaten bakıyoruz. Bana söyleyeceğin her şey, öğreneceğimiz her şey bize yardımcı olacak. Kız kardeşinizi yirmi yıldan uzun bir süredir görmediğinizi ya da onunla konuşmadığınızı söylüyorsunuz ama o buraya sizin aracınızla geldi."

"Size sadece onun çok zeki ve nefret dolu olduğunu söyleyebilirim. Yine de ikizlerin yapabileceği gibi aramızda bir bağ vardı. Birbirimizin ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilirdik. Elinden geldiğince bana zarar verirdi, ben de ne zaman ne yapmak istediğini anlamayı ve ondan saklanmayı öğrendim. Ve beni bulamaması için zihnimi çok ama çok hareketsiz tutmayı. Bebeklerimizi incitecek. Benim olanı incitecek. Lütfen."

Tosha masanın öbür ucuna uzanıp Eve'in ellerini tuttu. "Lütfen, onlara zarar vermeden önce onu bulun. Daha yedi yaşındalar."

"Bir dinleme cihazı kuracağız. Sizinle iletişime , fidye talep edebilir."

"Onun istediği para değil. Bana acı çektirmek istiyor."

"Henry ve Gala'ya zarar verirse, onu öldürürüm."

Tosha onun sert ve sessiz sözleri karşısında yüzünü kocasının omzuna çevirdi. "Beni, bizi bulacağını hiç düşünmemiştim. Çocukları asla terk etmemeliydim. Onları asla terk etmemeliydim."

Peabody içeri girdi ve Eve'e başıyla mazeretinin kontrol edildiğini işaret etti. "Kahve yapsam sorun olur mu?"

Doğrudan Ross'la konuştu, bir an boş bakışlarla karşılaştı. "Evet, tabii. Ah."

"Ben hallederim."

"Bir dakika," dedi Eve ve Peabody ile konuşmak için ayağa kalktı.

Eve tekrar oturduğunda, "Onun babanı öldürdüğünü söylemiştin," diye başladı. "Annen nerede?"

"Bizi doğururken ölmüş. Çok kült bir doğumdu, komplikasyonlar, beklenmedik komplikasyonlar. Maj beni suçladı. İki yerine bir olsaydık annemiz yaşardı, derdi bana. Ben ikinci geldim ve bu yüzden annemizi öldürdüm. Hiç doğmamalıyım."

"Babanın ölümünden sonra Maj'a ne oldu?"

"Ne fark eder ki?" Ross patladı. "Burada oturmak Henry ve Gala'yı bulmak değil."

"Şu anda her iki çocuk için de tam kapsamlı, küresel bir alarm var ve Maj için de bir tane daha. Kullandığı araç elimizde ve şehirdeki tüm polisler onu arıyor olacak. Kabloyu ayarlayacağız, böylece ikinizden biriyle temasa çalışırsa haberimiz olacak. Ama ne kadar çok şey bilirim"

çocuklarınızı kaçıran kişiyi bulmak için daha fazla cephaneye sahip olurum. Ona ne oldu?"

Tosha Eve'e "Stockholm'deki Borj Akıl 'ne yatırıldı," dedi. "Onun aleyhinde ifade verdim ve olanları polise, psikiyatrıstlere, herkese anlattım."

"Ne oldu?"

"Beni öldürmeye geldi. Beni sonsuza dek bitirmek için. Babam o gün onu cezalandırmıştı çünkü yeni bebeğimi bahçeye götürüp yakmıştı. Üzerine benim adımı yazıp yakmış, babam da yeni bebeğini elinden almış ve onu odasına hapsetmiş. Dışarı çıkıp oynayamadı ya da arkadaşlarıyla konuşamadı. Bir hafta boyunca, dedi. Çok kızgınmış ve beni öldürmeye gelmiş."

Tosha dudaklarını ince, titrek bir çizgi halinde bastırdı. Kutup mavisı gözleri Eve'in gözlerinin içine bakıyordu. "Zihninin içini gördüm ve biliyordum. Dışarı koştum, saklandım ve zihnimi hareketsiz hale getirdim. Ama onunki hareketsiz değildi. Beni bulamadı ve onun yerine babamın odasına gitti ve o uyurken mutfaktan aldığı bıçağı ona sapladı. Kalbine sapladı ve boğazını kesti. Bıçakladı, bıçakladı ve üzerinde doğum lekesi gibi bir iz bıraktı."

"Üzerine pentagram mı kazımış?"

"Evet. Ve o ..." Tosha eliyle boğmasına rağmen bir hıçkırık koptu.

"Ne?"

"O ... içti. Onun kanını. Yalayıp yuttu. Oh Tanrım.

Tanrım, Ross. görebiliyorum. Kafamda gördüm ve şimdi de görüyorum."

"Tosh. Tosha. Her şey bitti." İki elini de tuttu ve dudaklarını ellerine bastırdı. "Her şey bitti. Ben buradayım."

Eve, kabuslardan uyandığında Roarke'un ona kaç kez aynı sözleri söylediğini merak etti.

Hiçbir zaman gerçekten

bitmemişlerdi. "Sonra ne oldu?"

Eve sordu.

"Yardım etsinler diye komşunun evine koştum ama artık çok geçti. Polisi aradılar ve komşumuz olan adam evimize gitti. Onu babamla birlikte yatakta, elinde bıçakla buldu. Kızın güldüğünü söyledi.

"Onu götürdüler ve bir daha eve gitmedim. Onu sadece ifade verdiğimde tekrar gördüm. Bana bir gün benim için geleceğini ve sevdiğim her şeyi alacağını söyledi. Şimdi de aldı. Onlar sadece çocuk ve çok masumlar. Bu yüzden, masumiyetleri için onlardan nefret edecek."

"Onları sağ salım geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Stockholm demiştiniz. New York'a ne zaman geldiniz?"

"On sekiz yaşındayken. Taşrada, İsveç'te bir ailenin yanında yaşıyordum. Bana karşı iyiydiler. Ama ben uzakta olmak istiyordum, çok uzakta.

Neredeyse on altı yaşına kadar kâbuslar gördüm. Uykularıma giriyordu. Açıklayamıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." Eve kesinlikle biliyordu.

"Dr. Ryden bana yardım etti. Onu uzak tutmayı öğrenmeme ve kendi zihnimin onunkine ulaşmasını engellememe yardımcı oldu. Ama yeterince büyüdüğümde uzakta olmak istedim. New York'a yaşamak, okumak ve çalışmak için geldim."

"Hassas biri misin, Tosha?"

"Hayır, hayır, aynı şey değil. Sadece onunla. Ve şimdi, o bile yok. Onu hissetmiyorum, görmüyorum. Görseydim, yakın olduğunu, çocukları istediğini bilirdim."

"Eve bir gün erken mi geldin?"

"Evet, Darcia'ya sürpriz yapmak için eve gelmek istedik. . . Darcia'ya." Elini ağzına bastırdı. "Darcia ve çocuklar. Onlar için hediyelerimiz var. Tanrım, Darcia'yı öldürdü. O benim gerçek kız kardeşimdi. Benim küçük kız kardeşim ve Maj onu öldürdü."

Peabody Tosha'nın önüne bir fincan koydu. "Biraz bitki çayı yaptım. İçmelisin. Çocuklarının yüzleri artık ülkedeki tüm ekranlarda. Kız kardeşininki de öyle."

"Başka bir sorum daha var," diye başladı Eve. "Henry ve Gala'nın Maj'dan haberi var mı?"

"Hayır." Ross sallanarak Tosha'nın elini tekrar dudaklarına bastırdı, bunu teklif etmek kadar rahatlatmak için de yapmıştı.

"Bu kadar gençken dünyada gerçek bir kötülük olduğunu bilmelerini, korkmalarını ya da anlamalarını istemedim. O başka bir hayattan geliyor," diye ekledi Tosha, sonra durdu ve tekrar bembeyaz oldu. "Biz aynıyız. Aynı görünüyoruz. Onun ben olduğumu, anneleri olduğunu düşünecekler. Tanrım, anlamayacaklar."

"Onlara zarar vermek için hiçbir nedeni yok. Dinle, *dinle*," diye vurguladı Eve Tosha ağlamaya başladığında. "Onlara zarar vermek, onları öldürmek isteseydi, bunu burada, tam burada, evinizde, geri dönüp onları bulacağınız yerde yapardı. Onları bir sebepten dolayı aldı. Onlar için kıyafetler ve oyuncaklar hazırladı. Onları sadece öldürmek isteseydi bunu neden yapsın ki?"

Nefesi hızlı ve düzensiz olsa da Tosha başını salladı. "Onları istiyor çünkü onlar benim ve onun -kanımız, yüzlerimiz, bedenlerimiz ortak. Neredeyse aynıyız. Onları istiyor." Kocasına döndü, sarıldı, yakınlaştı. "Onları istiyor, Ross. Onları istediği sürece onlara zarar vermeyecektir."

Sadece, diye düşündü Eve, onlardan bıkana kadar. Ya da onlar onun amacını yerine getirene kadar. Ama dehşete düşmüş ebeveynlerin bu ince umut ipliğine tutunmalarına izin verdi.

Bir KASABAYA YA DA BİR KASABAYA benzemiyordu. Bir yatak odasına benziyordu - iki yatak, iki şifonyer, raflardaki oyuncaklar. Bir banyo vardı ama evdeki gibi değildi. Sadece bir tuvalet ve bir lavabo vardı. Ve mahremiyet için kapatılacak bir kapısı yoktu.

Odaların penceresi yoktu ve tek kapı kilitliydi.

Büyük kırmızı bir masanın mavi ve beyaz bir çay seti, küçük cupcake kaseleri, damla sakızları ve buzlu kurabiyeler duruyordu.

Midesi ve başı ağrıyordu.

"Benimki de," diye fısıldadı Gala. "Ve çok susadım."

Birbirlerine yememelerini ve içmemelerini söylemişlerdi ama sadece yedi yaşıydılar.

Henry, "Sadece biraz alacağız," diye karar verdi.

Ama çok acıkmışlardı ve demlikte çay yerine vişneli gazoz vardı. Böylece ikramları yalayıp yuttular.

"Bu bir oyun mu?" Gala merak etti. "Babam oyunları sever." "Bunun bir oyun olduğunu sanmıyorum.

Darcia . . ."

"Belki de rol yapıyordum." Gala'nın gözleri doldu. "Annem bizi seviyor. Darcia'yı seviyor. Annem bize ya da 'ya zarar vermez."

"Annem değil." Henry'nin yakışıklı, küçük yüzü sert çizgilerle kaplandı. "O, anneme benzesin diye büyü yapan kötü bir cadı ama değil."

"Emin misin?"

"O şeyi içmezsek bize zarar vereceğini söyledi. Arabayı durdurup bize o şeyi içmemizi söylediğinde, içmezsem sana zarar vereceğini ve sen içmezsen bana zarar vereceğini söyledi. Annem bunu yapmaz."

"Hayır, annem yapmazdı."

"Bir büyü gibi bizi , bu yüzden burada uyandık." "Ben burada olmak istemiyorum. Annemi istiyorum. Babamı istiyorum."

"Bizi bulacaklar." Derin bir nefes aldı. "Kötü cadıyla savaşı ve bizi oradan çıkarıp eve götürmesi için iyi bir cadı gönderecekler."

"İyi cadı bizi burada nasıl bulacak?"

"Bilmiyorum, ama olacak." *Bunu yüksek sesle söyleyemem*, dedi kız kardeşinin zihnine.

Büyü konuşmaları ailelerinden bile gizliydi.

Sen de söyleyemezsin, yoksa duyabilir.

Söylemem.

Jamboree'yi yatağıma götürdüm. Bunu yapmamalısın!

Biliyorum ama yaptım. Darcia'nın pijamalarım için yaptığı gizli cebimde. Bizi bulmasına yardım etmesi için iyi cadıya mesaj göndereceğim. Kötü cadının bilmesine izin veremeyiz, yoksa onu .

Ama nerede bilmiyoruz.

! Kapının gıcırdadığını duydu. Sakın ona söyleme!

Maj kapıyı açtı, genişçe gülümsedi. "Burası çok sessiz. Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Gala parmaklarını Henry'ninkilere doladı ve söylemeyeceğine söz verdi. Annesine benzeyen cadıya, "Artık eve gitmek istiyoruz," dedi.

". Burası artık senin evin. Ve şuna bakın! Yedin, yedin, yedin. Kurabiyeler, şekerler ve pastalar. Şişmanlayacaksın, küçük domuzlar gibi şişmanlayacaksın. Yiyecek kadar şişman." Kadın güldü ve Gala artık onun annesine benzediğini düşünmüyordu.

"Yemek için yeterince şişman," dedi Maj tekrar. "Yum. Yum. Yum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eve, Peabody ile birlikte oturma odasına geri döndü. MacDermitt'ler iki üniformayla birlikte mutfakta güvenle saklanırken, cinayet işi etraflarında dönüyordu. Morg ekibi cesedi çoktan almıştı ve süpürgeciler de alanın geri kalanına üşüşmüşlerdi.

Eve, "Binbaşı Borgstrom'un üzerinde ne varsa alın," diye emretti. "Her şeyi. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa EDD'yi de ekleyin." Konuşurken kendi 'link'ini çıkardı. "Ve MacDermittlerin güvenli bir eve taşınmalarını sağlayın."

"Bunun üzerine."

Hızlı düşünen Eve, NYPSPD'nin en iyi profil uzmanı ve psikoloğu Dr. Charlotte Mira ile temasa geçti. Mira'nın kapılarını koruyan ejderhaya "Mira'ya ihtiyacım var," diye çıkıştı. "Benimle taşak geçme."

Mira'nın yöneticisinin yüzü yumruk gibi şişti. "Teğmen Dallas-"

"Tanrı'ya kafa tutuyor olması umurumda değil, hemen yap şunu."

Sıkılmış çene bir gösterge olsaydı, Eve'in daha sonra ödeyeceği çok şey olacaktı, ama 'bağlantı ekranı mavi bekleme moduna geçti. Saniyeler sonra Mira'nın daha sakin yüzü belirdi.

"Eve?"

"Maj Borgstrom. Yaklaşık yirmi beş yıl önce reşit değilken Stockholm'deki Borj Akıl Hastanesi'ne yatırılmış. Babasını öldürmüş. New York'ta ikiz kız kardeşinin dadısını öldürdü ve kız kardeşinin ikiz çocuklarını kaçırdı - erkek ve kız, yedi yaşında. Doktorlarından öğrenebileceğin her şeye ihtiyacım var. Her şeye, her şeye. Ve buna şimdi ihtiyacım var."

"Çocuklar ne zamandır onda?" "Gece yarısından hemen sonra."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Çabuk," diye ekledi Eve, sonra da kapattı. Elindeki diğer kozla temasa geçti - bilinen evrende aklına gelebilecek yerde bağlantıları ve etkisi olan bir adamla.

İkinci kez bir yöneticiyle karşılaştı ama bu yönetici ona gülümsedi. "Teğmen, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onunla konuşmam gerek, ."

Caro'nun gülümsemesi soldu ama hızlıca başını salladı. "Bir dakika."

Roarke'ın sahneye çıkması çok uzun sürmedi. Onun gerçekten muazzam yüzünde hafif bir kızgınlık gördü, o yoğun mavi gözlerinde sadece bir ipucu vardı.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Acil bir durum var. Stockholm'de kimi tanıyorsun? Ne kadar ağır olursa o kadar iyi."

"Başbakan yeterince ağır olabilir mi?"

"Öyle görünüyor. İşte anlaşma." Kocasının noktaları birleştirebileceğini ve birleştireceğini bildiği için en önemli noktalara değinerek hızlıca anlattı.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Peabody, "Bu akıllıca," diye yorum yaptı. "Tıbbi ve siyasi açıdan büyük silahları devreye sokmak."

"silahları kullanırız."

"Güvenli evi ayarladım," diye devam etti Peabody. "Belmont. Merkeze yakın. Kimi görevlendirmek istediğinizi bilmiyordum. Ama bir kaçırma olayında federaller-"

"Haberdar edilecekler." Elinde komutanı şeklinde bir silah daha vardı. Bir kez daha 'link'ini çıkardı ve dedektiflerinden biriyle temasa geçti.

"Jenkinson. Sana ve Reineke'ye koruma görevinde ihtiyacım var." Ona da Roarke'a yaptığı gibi kısa ve öz bir şekilde bilgi verdi, yeri ve varış noktasını söyledi. "EDD'yi musluğu kurması ve hareket ettirmesi için getirin."

İletimi sonlandırırken Peabody'ye döndü. "Üniformalıları kontrol et. Şansımız yaver gidiyor mu bir bak." Ve bir kez daha 'bağlantıyı' kullandı, bir yöneticiden geçti ve hızla Komutan Whitney'e ulaştı.

"Efendim-"

"Uyarıyı gördüm, çıplak kemiklere sahibim."

Zaman kazandım, diye düşündü. "Aileyi Jenkinson ve Reineke ile birlikte ilk vardiyada Belmont'a götürüyorum. Elektronik cihazlarının emredeceğim, temas ya da fidye talebi olasılığını göz önünde bulundurarak, ancak her ikisinin de düşük olduğuna inanıyorum. Şüpheli ve kullandığı araç için arama bültenleri çıkarıldı; araç MacDermitt ailesine aitti ve özel bir garajda tutuluyordu. Dr. Mira'dan şüphelinin İsveç'teki tıbbi ekibiyle temasa geçmesini istedim ve sivil bir danışmandan yardım aldım. Roarke oradaki başbakanı tanıyor ve uluslararası bürokrasiyi aşarak bilgi edinmemize yardımcı olabilir."

"Dinleme cihazını ayarlayacağım," dedi ona. "Federallerin her an benimle temasa geçmesini bekliyorum."

"Evet, efendim. Tamamen FBI ile temasa geçme niyetindeydim. Ancak, şüphelinin ülkeye yasadışı yollardan girmiş olabileceği ya da İsveç'te aranıyor olabileceği göz önünde bulundurulduğunda, bunun uluslararası yansımaları olan uluslararası bir olay olabileceğini düşündüm. Bu düşünceyle

FBI ya da HSO veya Global ile bir görüşme yapıp yapmama konusunda kararsızım."

Whitney'nin geniş, karanlık yüzü kayıtsızlığını koruyordu ama Whitney onun gözlerindeki kabullenışı gördü. "Bu da bir düşünce. Bu noktada politika biraz karışık. HSO temasa geçip federal kurumların kendi besin zincirlerini oluşturmalarına izin vermek benim için en iyisi olabilir. Bu noktada, HSO'dan Ajan Teasdale'in yardımını talep edeceğim, eğer böyle bir yardım gerekliyse."

"Teşekkür ederim, efendim. İsveç'te şüphelinin babasının öldürülmesiyle ilgili soruşturmada yer alan bir polis bağlantısının adını biliyorum. Bir CPS bağlantısı ve bir de psikiyatrist."

"Elinizde ne varsa bana verin, uluslararası bürokrasiyle biz ilgileniriz."

"Teşekkür ederim, efendim." İsimleri sıraladı. "Bir sonraki emre kadar soruşturmaya öncelikli olarak devam edeceğim."

Linkini cebine koyarken Peabodynin sırtışını yakaladı. "Ne?"

"Bugün akıllı otobüse biniyorsun. Federal tarafta Teasdale'i destekliyoruz çünkü onunla daha önce çalıştık. Sağlam biri olduğunu ve sosisli sandviç yemediğini biliyoruz."

"Ve bir pislik değil," diye bitirdi Eve. "Şu anda hâlâ NYPSD'nin işi."

Peabody, "Henüz bir şey yok," diye bildirdi.

"Artık burada yapacak başka bir şey yok ve kaybedecek zamanımız da yok. Gidip garajı kontrol edelim, bakalım içeri nasıl girmiş."

Eve'in aracına doğru yürürlerken Peabody, "O çocuklar korkmuş olmalı," diye söze başladı. "Fidye ihtimalinin düşük olduğunu söylediğini biliyorum ama onları başka ne için istiyor olabilir ki? Çünkü haklısın. Onları öldürmek ya da mahvetmek isteseydi, bunu evde yapar, kız kardeşinin bulması için onları dadı gibi bırakırdı."

"O zaman işkence bitti. Ölüm öldü ve . Bilmemek bilmekten daha kötüdür. Ama bu onlara zarar vermeyeceği anlamına gelmez."

"Öldürün onları, cesetlerden kurtulun."

Eve arabayı sürerken başını salladı. "Bilmiyorum, ama onları hemen bitirmek isteseydi neden onlar için bir şeyler hazırladığını anlayamıyorum. Kız kardeşini nasıl buldu? Tosha'nın nerede yaşadığını, çocukları ne zamandır biliyordu? Akıl hastanesinden ne zaman ve nasıl çıktı? Bu cevapları aldığımızda ne planladığına dair daha iyi bir fikrimiz olabilir."

Üç katlı bir bina olan garajın önünde durdu. Görünüşe bakılırsa iki kat araçlar için, diye düşündü, bir de üst katta daireler, belki evler.

"Tosha'nın sahibi için bize verdiği isim sende var mı?"

"Bing Francis."

"Onunla bağlantı kurun." Eve düzeneği inceledi. Lüks güvenlik kameraları, kaydırma çubuğu, tarayıcı.

Rozetini tarayıcıya tuttu ve kırmızı ışığın üzerinde oynamasını izledi.

Dallas, Teğmen Eve. Kimlik doğrulandı. Lütfen tarayıcıya giriş iznini yerleştirin.

"Elimde yok. Bu bir polis soruşturması. Tango, Echo, Victor, zero, six, one plakalı 2059 A Sınıfı Orbit Sedan'ın kayıtlı sahibi Tosha MacDermid kılığındaki bir kişinin bu binaya nasıl girdiğini ve söz konusu araca nasıl eriştiğini bilmem gerekiyor."

Bu bilgiyi işleyemiyorum.

"Eminim. Dinle."

Bilgisayarla sidik yarıştırmaya hazırlanırken bile Peabody işaret verdi. "Ev sahibi aşağı geliyor. Üst katta oturuyor."

"Yeterince iyi. Hayal kırıklığı," diye itiraf etti tarayıcıya . "Ama yeterince iyi."

Binanın döndü, iri bir adamdı, karnı ağırdı ve geniş, İrlandalı bir yüzü, keskin ela gözleri vardı.

"Bing Francis," dedi. "Beni yakaladın. Çıkmak üzereydim. Senin için ne yapabilirim?"

"Garaja girmem lazım."

"Şimdi, polisle işbirliği yapmak istediğimden eminim." Hâlâ genişçe gülümseyerek büyük ellerini açtı. "Ama nedenini sormak zorundayım."

"Bu sabah perdeyi açmadınız mı, Bay Francis?" "Açtığımı söyleyemem. Müziğimi açtım. Neden?"

Eve, Tosha'nın kimlik fotoğrafını çıkardı. "Bu kadını tanıyor musun?"

"Elbette biliyorum. Bayan MacDermid. Hadi ." Hızlı bir kahkaha ekledi. "Başı belada olamaz."

"Başı ciddi belada ve buna sebep olan kişi dün gece bu garaja girip arabasını aldı."

"Şimdi, bu olamaz. Bayan MacDermid arabayı kendisi aldı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Şey, kaydirmayı unuttu ve kodunu hatırlayamadı. Sadece telaşlıydı. Bu yüzden benden onu içeri almamı istedi. İnsanlar bazen unuttur, bu bir suç değil."

"Hayır, değil. Ama Bayan MacDermid değildi."

"Tam ona bakıyordum." Ayrık işaret ve orta parmaklarıyla gözlerinin altına vurdu. "Benim sana yakın olduğum kadar yakın."

"Ona kimliğini sordun mu?"

"Onu *tanıyorum*." Yüzünde kızgınlık pembeleşti. "O ve Bay MacDermid beş yıldan uzun bir araçlarını burada tutuyor."

"Daha önce kaydırmayı ve kodu unuttuğu oldu mu?" "Hayır, ama-"

"O Bayan MacDermid değildi. Ona benziyordu ama Bayan MacDermid Yeni Zelanda'daydı. Bu doğrulandı. İçeri aldığınız kişi Darcia Jordan'ı öldürdü ve Henry ile Gala MacDermid'i kaçırdı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Pembe, ölü beyaza dönüştü. "Darcia mı? O öldü mü? Biri o çocukları mı kaçırdı? Size söylüyorum, Bayan Tanrım, Tanrım, şu Icove denen şey bir klon muydu? Videoyu gördüm, ve ... sen o polissin! Siz o polislersiniz. Icove polisleri."

"Biz New York polisiyiz," diye düzeltti Eve. "Ve hayır, o bir klon değil. Tosha MacDermid'in ikiz kardeşi ve çok tehlikeli. Arabayı ne zaman aldı?"

"Yüce Tanrım. Bırak ikizini, bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Olsaydı, ben ... Bilmiyordum. Bu korkunç bir şey. Bunlar çok tatlı çocuklar. Çok da kibarlar. Ve Darcia. . ."

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum Bay Francis, ama Tosha MacDermid kılığindeki kadının arabayı ne zaman aldığını bilmemiz gerekiyor."

"Sanırım, evet, evet, dün gece yediden hemen önceydi. Ve şimdi öğrendiğime göre, onun gittiğini görüyorum." Francis arka cebinden bir bandana çıkarıp yüzünde gezdirdi. "Bayan MacDermid'in sesine pek benzemiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aksan. Gerçek olanın pek aksanı yoktur, pek fark etmezsiniz. Ama çünkü biraz daha ağırdı. Ve farklı gülüyordu." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "Ona arabanın çalıştırma kodunu verdim. İş yerinde geçirdiği uzun bir günü hatırlayamadığını söyledi. Bu konuda iki kere düşünmedim. Eğer yapsaydım ..."

Peabody ona, "Bu senin hatan değil," dedi. "Bir müşteriye yardım ettiğini sanıyordun."

"Tanrı şahidim olsun ki yaptım, ama o çocuklar Onlara bir şey olursa, bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Yine de erişim istiyorum."

Eve'e başıyla selam verdikten sonra kendi ana kaydırma tuşunu kullandı ve kodladı. "Yapabileceğim her şeyi. Ne olursa. Güçlendiricileri bagajdan çıkarmamış."

"Güçlendiriciler mi?" Büyük kapı yavaşça homurdanarak açılırken Eve sordu. "Çocuk koltukları," dedi Peabody ona. "İhtiyaç duyacak kadar gençler onları."

"Belki o ve beyefendi gece için dışarı çıkmışlardır diye düşündüm. Yuvaları hemen şurada. Arabanın. Onu geri getirdi."

"Bunu görebiliyorum." Eve garaja ve diğer iki aracın arasına düzenli bir şekilde park edilmiş siyah sedana doğru ilerledi. "Bir girişiniz var mı?"

"Kesinlikle. Bana bir dakika verin."

Aceleyle bir duvar kompresörünün yanına gitti.

Eve sürücü kapısını açarken, "Kilitlemeye zahmet etmemiş," diye gözlemledi. "Kodu al Peabody, bagajı açalım."

Süpürgeciler arabayı işleyecekti ama o ilk geçişi istiyordu.

"Bu sabah on iki kırk altıda geri getirdi," diye açıkladı Bing ve Peabody bagajı açmaya başlarken gözlerini kapadı. "Lütfen, Tanrım, o bebeklerin orada olmasına izin verme."

"Yükseltici koltuklar-biri pembe, biri mavi. Bakım kiti, yedek, ilk yardım kiti." Peabody elindeki değnekle içeriği taradı, sonra geri çekildi. "Kan izi yok."

"Onları arka koltuğa koydu." Bunu hayal eden Eve arka tarafı aramak için harekete geçti. "Ya arabaya ihtiyacı olmayacağını düşünüyor ya da arabayı gözden uzak tutacak güvenli bir yeri yok. Ama onları oldukça yakın bir yere götürmüş, arabayla gidebileceği, çocukları güvene alabileceği ve yarım saatten kısa bir sürede geri dönebileceği bir yer. Bunu bilmek güzel. Burada arka koltuktan çıkan bir mini disk var."

Dikkatlice çıkardı ve kaşlarını çattı. "Bu ne biçim bir disk böyle? Üzerinde bir maymun var. Mayo giymiş bir maymun."

"Bir çocuk oyuncağı için. Bir çocuk PPC'si gibi. Oyun oynar, eski tip bir telsiz gibi sınırlı iletişim kurar. Ayrıca ebeveyn kurallarına bağlı olarak sınırlı internet erişimi." Peabody omuz silkti. "Pek çok çocukta var. Muhtemelen onunla oynarken diski kaybetmiştir."

"Araba o kadar temiz ki yerde yemek yiyebilirsiniz." Eve başını salladı. "Ve sadece kenarı dışarıda kalacak şekilde koltuğa sıkışmıştı. Sanırım çocuk yerleştirmiş. Bu şeyi nasıl oynayacağız?"

"Aynı türden başka bir oyuncağı ihtiyacımız var. Sanırım piyasada bunlardan çok var."

"Bir Jamboree!" Francis bağırdı ve bu kez yüzü heyecandan kıpkırmızı oldu. "Henry'yi son birkaç aydır bununla onlarca kez gördüm. Doğum gününde almıştı. Bu bir Jamboree. Torunumun da bir tane var. Benim de üst katta bir tane var. Onlarla casusluk oynuyoruz. Bende de bir tane var."

"Eğer gidip alırsan-"

Ama o çoktan kaçmaya başlamıştı.

"Biraz şans." Peabody diski inceledi. "Eğer çocuk onu gerçekten oraya yerleştirdiyse ve oyuncağı da yanındaysa, bu bir şans olabilir."

"Ya ne olduğunu bilmiyor ya da onda olduğunu bilmiyor. Garaja ve araca bir ekip daha gönderin ve Francis'ten güvenlik kayıtlarının bir kopyasını alın. Onları uzağa götürmedi. Bir yeri olmalı, iki çocuğunu tutabileceği bir yer."

gizlice. Evi görüp rutinlerini anlayabilmesi için yakınlarda bir yerde. Demek ki satın alacak ya da kiralayacak kadar parası var. Nereden bulmuş?"

Francis nefesi kesilerek geri koştığında durdu. Nefes nefese Eve'in eline renkli, küçük bir PPC tutuşturdu.

"Oturmalısınız Bay Francis." Peabody, en azından parlak kırmızı bir Urban Mini'nin gövdesine yaslanabilmesi için onu geriye doğru yönlendirdi. "Nefesinizi tutun."

Eve bir süre oyuncağı kurcaladı, kontrolleri ve gücü aradı, sonra diski içeri kaydırıldı.

Kıkırdamalar patladı, ardından şarkı söyleyen genç sesler, bir erkek ve bir kız. Eve umut balonunun patladığını hissetti. Görünüşe göre Peabody haklıydı.

Sonra yetişkin bir ses araya girdi, o da gülüyordu.

"Yatma vakti, sizi şapşallar! Henry, onu kaldırmanın zamanı geldi." "Bu Darcia," diye mırıldandı Francis.

Bazı pazarlıklar, bazı protestolar ve bir hikaye için yalvarmalar oldu.

"Bu gece zaten hikayenizi yaşadınız. Yarın yeni bir hikâye başlıyor! Hadi gidip dişlerimizi fırçalayalım."

Bir klik sesi geldi, bir sessizlik oldu, sonra bir klik sesi daha.

"Keşke şimdi bir hikayem olsaydı." Çocuğun sesi, diye düşündü Eve, fısıltıyla. "Darcia bir hayal kurabileceğimi söyledi, ben de kuracağım. Annem ve babam birazdan evde olurlar. Bir korsan hikayesi hayal edeceğim. Herkese iyi geceler."

Tıkla. Duraklat. Tıkla.

Bu kez çocuğun sesi geldi, çıplak bir fısıltı, bulamaç, halsiz -Ve müzik çaldı.

"Ben Henry. Kötü cadı beni ve Gala'yı yakaladı. Darcia'yı öldürdü. Babama söyle gelip bizi alsın. Kendimi iyi hissetmiyorum. İçmek zorundaydık. İkinci diyor. İyi cadıya gelip babamı getirmesini söyle. Lütfen. Korkuyoruz. Söyle-"

Ve sessizlik.

Peabody sessizce, "O küçük disklerde fazla yer yok," dedi. "Muhtemelen yer kalmamıştır."

"Akıllı çocuk. Akıllı küçük çocuk." Eve başını çevirdiğinde Francis'in hâlâ sandığa yaslanmış olduğunu gördü. Ağlarken elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Eve, Peabody'nin onunla ilgilenmesi için başını salladı ve kaydı tekrar çalmak için garajdan dışarı çıktı.

"Akıllı çocuk," diye tekrarladı. "Akıllı kal. Seni bulacağız."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve arabaya binerken Francis'in onlara ödünç verdiği Jamboree'yi Peabody'ye uzattı. "Sınırlı menzıl, değil mi?"

"Evet. Sanırım birkaç blok, belki de en fazla üç ya da dört."

"Hmm." Eve, eski ortağı, eğitmeni ve Elektronik Dedektifler Bölümü'nün şimdiki kaptanı Feeney ile bağlantı kurmak için araç içi 'link'i kullandı.

Yıpranmış, asık suratı ekrana gelirken "Yo," dedi. "Bir oyuncak hakkında ne biliyorsun-ne o-jumbalaya mı?" "Jamboree," diye düzeltti Peabody.

"Evet, o."

"Güzel küçük bir ünite, üzerinde bazı iyi özellikler var. Torunlardan birkaçında var. Onlara bir şeyler yapabileceğimi söyledim ama mağazadan satın almak zorunda kaldılar."

"Eminim yapabilirsin," diye mırıldandı. "Onlardan birinin menzilini artırabilir misin?"

"Neden olmasın, eğer söküp bir tane olsaydı.

Bu ne hakkında? Bu kaçırılan mı ilgili?"

"Evet. Çocuğun yanında oyuncağı var ve kaçırın kişinin onları taşımak için kullandığı arabada bize bir mesaj diski bıraktı. Bu işte sana ihtiyacım var ve olay yerinde bir komuta merkezi kuracağım. Sanırım çocuklar genel alanda tutuluyor. Merkez bu fikrin uygulanabilir olması için çok uzak."

"Bana adresi ver," dedi ona. "Zamanı ayarlayacağım, birkaç çocuğu da yanımda getireceğim."

"Minnettarım." Konumu iletti ve kapattı. "Peabody, Baxter ve Trueheart'ı çağır ve olay yerinde kurmamız gereken şeyleri getirmelerini sağla."

"Bahse girerim oğlan bunlardan birini hediye olarak aldıysa, kızda da bir tane vardır. İkizler," diye Peabody. "Birinin ikinci bir ünitesi varsa oynamak daha eğlenceli oluyor."

"Onu arayacağız."

"Belki frekansını bulmanın bir yolu vardır. Henry ile bağlantı kurmayı deneyebilir, bunu konumunu belirlemek için kullanabiliriz."

"Ve bunu deli teyzesi etraftayken yaparsak, bunu duyar, oyuncağı alır - belki de çocuğa zarar verir. Bizimle temas kurmaya çalışmalı ve biz de o zaman hazır olmalıyız."

Evin önünde, süpürgecilerin minibüsünün önünde durdu ve cebinden sinyal bağlantısını çıkardı. Arabadan inerken Roarke'dan gelen mesajı taradı. "Güzel. Bu iyi bir şey. İsveç'te biraz enerjimiz var ve Roarke şüpheliyle ilgili bazı veriler elde etti. Mira geldiğinde elimizde daha net bir resim olacak."

"Baxter ve Trueheart eşyaları bir araya getirip içeri girecekler. Suç mahallinin dışında çalışmak garip."

"İdare ediyoruz." İş yerindeki süpürgecilerin etrafından dolaşarak içeri girdi. "Git ve oyuncak için kız çocuğun odasını kontrol et."

Eve birinci katı hızlıca gözden geçirdi ve kan sıçramasına ve havuza rağmen yaşam alanının çalışma için en iyi alanı sağladığına karar verdi.

Yine de Roarke'ın biriktirdiği verileri okumak için mutfığa doğru adım attı.

"Buldu!" Peabody ikinci Jamboree'yi sallayarak içeri girdi. "Çocukların odaları oldukça düzenli."

"Güzel. Feeney'nin oynayacağı iki kişi var. Binbaşı Borgstrom, şiddet eğilimleri/suç eylemleri nedeniyle bir akıl hastanesinde hapsedilmiş. Dr. Dolph Edquist tarafından tedavi edilmiş, kendisi vefat etmiş ve daha sonra Filip Edquist tarafından tedavi edilmiş - ilk psikiyatristin oğluna benziyor. O da ölmüş. Açık davaya beceriksiz bir hırsızlık diyorlar."

"Şeytani cadı kilit altında tutulduğuna göre ikinci Edquist'in ölümüyle bir ilgisi olamaz."

"Değildi. İki yıl önce, ikinci Edquist tarafından, bir rehabilitasyon merkezine nakledilmesi için yeterince hazır ve rehabilite edilmiş olduğu kabul edildi. Bir bileklik takması gerekiyordu. On sekiz ay önce, Edquist öldürülmeden bir hafta önce, bilekliğini odasında bırakarak yeni tesisten çıktı."

"Kahretsin."

"Ölümünden iki gün önce, yeni boşanmış olan Edquist, İsveç parasıyla üç yüz elli bin ABD doları tutarında nakit para çekmiş ve kendisini ve bir arkadaşını Arjantin'e götürmesi için özel bir servis ayarlamıştı. Tesislerde Edquist'i Artur Gruber olarak tanıtan sahte kimlik ve belgeler bulundu. Ama nakit para yoktu. Ayrıca seksen beş bin değerinde mücevher ve diğer kolay taşınabilir değerli eşyalar da kayıptı."

"Ve bir kepçe bok daha. Doktoru vampirleştirdi."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Eve mutfak adasına yaslandı. "Adam ona aşık olmuş, daha az güvenli bir tesise girmesine yardım etmiş ve onunla birlikte Güney Amerika'ya kaçmayı planlamış. Kadın da onu öldürmüş, parayı ve onun için hazırlattığı sahte kimliği almış ve bir şekilde buraya gelmiş."

"Çocukları almak için neden bu kadar bekledi?"

"Kız kardeşini bulmak zorundaydı. Belki de aptal doktora vampirlik yaparken avlanmaya başlamıştır. Onları bulmalı, etrafı araştırmalı ve onları tutabileceği bir yer bulmalı."

"Nasıl öldürüldü?"

"Bıçaklandı. Babası gibi - ve babası gibi, dadısı gibi, göğsüne küçük cadı sembolünü kazımış. Oradaki polisler onun izini bulamadı. Edquist'in cesedi üç gün boyunca bulunamadı. İzne ayrılmıştı, bu yüzden kimse onu aramıyordu. Gitmek için bolca zamanı vardı. Tosha'nın izini sürmek ve gerisini planlamak için bolca zamanı vardı."

Eve sinyal bağlantısını tekrar çıkardı. "Jenkinson'la bağlantı kurun, ona ve Reineke'ye buraya yerleştigimizi bildirin."

"Eve." Mira devreye girdi. "Stockholm'deki kurumun başkanına ulaşmayı başardım. Borgstrom'un kendisini tedavi eden baba ve oğul iki psikiyatristin ölümünden sorumlu olabileceğine inanıyor."

"İkincisini aldım, hırsızlık sırasında bıçaklanmış, şüphelinin vampir -Peabody'nin terimi- doktor olduğundan şüpheleniyorum."

"Bu terim muhtemelen doğru. Kıdemli doktor onu yaklaşık on sekiz yıl boyunca sınırlı bir başarıyla tedavi etti. İlk birkaç yıl şiddet içeren davranışlar sergilemiş, zapt edilmesi ya da sakinleştirici verilmesi gerekmiş olsa da, davranışlarını kontrol etmeyi öğrendi. Anahtar kontroldür," diye vurguladı Mira. "Ve bu kontrolü kazanç için kullanmak. Daha fazla ayrıcalık. Yaptıklarından dolayı pişmanlık duyduğunu ifade etse de kıdemli doktor bunu bir maske olarak değerlendirdi. Oğlu yaklaşık beş yıl önce onun tedavisine yardımcı olmaya başladı ve babasının analizine katılmadı."

Mira durakladı. "Uzun lafın kısıası. Şüpheliyle yapılan seanstan otuz dakikadan kısa bir süre sonra -ki bu seans kaydedildi- kıdemli doktor kalp krizi geçirerek öldü. Şüpheli çıktığında hayattaymış, ama orada kalp krizine yol açabilecek bir dizi ilaç ya da ilaç kombinasyonu varmış. Şüpheli revirde hatırı sayılır bir zaman geçirmiş ve aslında hapisteyken alternatif tıp eğitimi almıştır."

"Onun üzerine atacak kadar değil."

"Hayır, yeterli değildi. Genç doktor onun vakasını ve tedavisini devraldı."

"Ve onu bir rehabilitasyon merkezine bıraktırdı. Altı ay sonra adam öldü, kız da gitti."

"Evet Eve, kurumdaki son on yılında iki ölüm daha oldu. Biri hasta, diğeri tıbbi. Onu suçlamak için yeterli kanıt yoktu."

"Bıçaklama mı?"

"Hasta, evet. Tıbbi müdahale başlangıçta kazara aşırı doz gibi görünse de cinayet olarak değerlendirildi."

"Ve yine de rehabilitasyon gitmesine izin mi veriliyor?"

"Size dava dosyalarını göndereceğim. Psikiyatri müdürüyle konuşurken ve Dr. Edquist'in bulgularından bazılarını okurken, size onun paranoid sanrılı olduğunu söyleyebilirim. Kız kardeşinin varlığının küçülttüğüne, tehdit ettiğine inanıyor. Çoğu sağlıklı ikizin bir bağ kurduğu yerde, o kız kardeşini karşıt bir güç olarak görüyor. Tamamen bütün olabilmek, gerçek potansiyeline ulaşabilmek için onu yok etmesi gerekiyor."

"O zaman neden sadece kız kardeşini öldürmedin? Neden çocukları alıyorsunuz?"

"Cezalandırmak, işkence etmek için olabilir. Güçlü sadist eğilimleri var. Kız kardeşini anneleri yerine koyarak kendini kandırabilir. Bir oyuncak bebek ya da kıyafet gibi kız kardeşine ait olanı alır. *Bu artık benim.*"

"Yani muhtemelen güvende ve zarar görmemiş olacaklar."

"Şimdilik. Ama kız kardeşi hâlâ yaşıyor ve çocuklar da kız kardeşinden geliyor."

"Evet. Anladım."

"Elimdeki tüm verileri gözden geçirmek istiyorum. Bu, onu, amaçlarını ve eylemlerini daha net görmemize yardımcı olabilir."

"Daha fazlasını bulduğunuzda bana geri dönün."

Oturma odasına geri döndüğünde Baxter ve Trueheart'ın geçici bir karargâh kurmak için Peabody ile birlikte çalıştıklarını gördü.

Lüks bir erkek modacısının mankeni gibi görünmesine rağmen sağlam bir dedektif olan Baxter, Trueheart'ın yardımıyla cinayet masasını yerine oturttu.

Eve, Trueheart'ın genç kahraman yüzü ve kare şeklindeki üniformasıyla Baxter'ın eğitimi altında uzun bir yol kat ettiğini düşündü. Görünüşlerindeki zıtlık ve bir ekip olarak çalışma dinamikleri hoşuna gitmişti.

Peabody çalışırken ona "Kompozisyonları neredeyse hazırladım," dedi. "Duvar ekranını kullanabileceğimiz şekilde ayarlayabilmeliyim."

"Eğer yapamazsa, inek takımı yolda." Baxter bir çanta kaldırdı.

"Disk çantası, lazer işaretçiler ve aklımıza gelebilecek her şey. Güzel kazılar," diye yorum yaptı. "Ama neden uzak bir karargâh?"

"En güçlü ipucumuz o oyuncak," diye başladı Eve.

"Jamboree." Merak eden Trueheart bir tane aldı. "Cassie'nin küçük kardeşinde bir tane var," dedi şimdiki kız arkadaşına atıfta bulunarak. "Eğlenceli şeyler."

"Sonunda o çocukları kurtarabilir. Feeney ne kadar gerinizde?"

Feeney, cevap verircesine, takım buruşuk, saçları sarkık yüzünde küçük bir kızıl ve gümüş patlaması halinde, rengârenk giyinmiş McNab ve Callender'ın hemen önünde içeri girdi.

McNab Peabody'ye bir göz kırptı, Eve bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Bu muhabbet kuşları arasındaki samimi oyuna asla alışamayabilirdi ama onlarla uğraşacak zamanı yoktu.

Ayrıca, içinde e-ticaret aletleri olduğunu tahmin ettiği bir çanta taşıyordu.

Bu onun çekirdek ekibi olacak, diye düşündü. Peabody, Baxter, Trueheart, Feeney -çığlık çığlığa turuncu torbaları ve nergis ve kivi çizgili gömleğiyle McNab- ve kıvrımlı vücudu kırmızı deri pantolonun içine sıkışmış ve cepleri gümüş yıldızlarla kaplı uzun, kolsuz bir yeğin üzerinde kalabalıklaşan Callender.

Peabody pembe kovboy çizmeleriyle doğruldu ve bilgisayara cinayet panosu için çeşitli kimlik fotoğraflarını basmasını emretti.

Rengarenk bir ekibe benziyor olabilirler, diye düşündü Eve, ama departmandaki en iyi polislerden bazılarıydılar.

"Ben ekibi bilgilendirirken sen de tahtayı kurmaya başla Peabody."

Gala bebeğiyle BIRLIKTE YERDE OTURUYORDU. Bu onun en sevdiği bebek değildi. Kötü cadı Prenses Elsa'yı getirmemişti. Ama Bayan Zelda'nın yanında olması güzeldi.

Çok korkmuştu ve annesini istiyordu. Evde Darcia ile çay partisi yapmak istiyordu.

Ama Darcia cennete gitmişti. Cennette çay partileri olduğunu umuyordu.

Arkasında Henry bloklarla oynuyordu. Ama Henry gerçekten oynamıyordu, tıpkı onun oynamadığı gibi. Bir kale inşa etti ve içinde iyi cadıyı çağırmak için çok uğraştı.

Babam iyiliğin kötülüğü alt ettiğini söyledi, bu yüzden iyi cadının gelip kötü cadıyı alt etmesini istediler.

Gala, Henry'ye iyi cadı gelene kadar iyi gibi davranmaları gerektiğini söyledi. Belki o zaman kötü cadı onlara kendilerini hasta ve yorgun hissettiren o şeyden daha fazla içirmezdi.

O da Henry gibi cesur davranıp kalenin önünde oturacak, böylece kötü cadı tekrar içeri girdiğinde onu oynarken görecekti. Henry de Jamboree'yi saklayabilirdi.

Ama kapı açıldığında ağlamak istedi. Annesini istiyordu ve kötü cadı annesine benziyordu.

O annem değil! Henry kafasının içinde bağırdı.

Şimdi ağlayan Gala, Zelda Hanım'a sıkıca sarıldı.

"Ağla bebek, ağla bebek." Maj söyledi. "Böyle devam edersen sana ağlayacak bir şey veririm, seni aptal, nankör bebek. Sana kurabiye vermedim mi? Sana kek vermedim mi?"

Aşağı uzanarak bebeği Gala'nın elinden çekip aldı. Gülümseyerek cebinden bir bıçak çıkardı ve bebeğin boğazına dayadı. "Eğer ağlarsan, kafasını keserim. Bunu yapmamı ister misin? Onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır! Lütfen, Bayan Zelda'yı incitmeyin! Ağlamayacağım. Ağlamayacağım, ağlamayacağım." "Bayan Zelda. Bu aptal bir bebek için aptalca bir isim." Maj fırlattı ve Henry'ye odaklandı.

Kalesinin arkasında ayağa fırladı ve ellerini küçük yumruklar haline getirerek titreyerek durdu.

"Yüzündeki ifadeyi beğenmedim, *Pojke*. Belki de kız kardeşinin kafasını keserim." Gala'yı yakaladı, bıçağı salladı. "Buna ne dersin? Bana biraz *saygı* göstersen iyi olur yoksa tıpkı değerli dadına yaptığım gibi onun da boğazını keserim."

"Evet, hanımefendi." Sesi boğuk çıkıyordu, zorlukla nefes alabiliyordu. "Ne dediniz? Ne dedin sen? Mırıldanmayı kes."

"Evet, hanımefendi!"

"Böylesi daha iyi." Gala'yı kenara itti, böylece küçük kız düştü. Ama ağlamadı. Titredi ama ağlamadı.

Kötü cadı bıçağı havada daireler çizdirirken gülümsedi. "Orada ne yapıyorsun, Henry?"

"Biz ... biz oynuyorduk. Bir kale inşa ettim."

"Buna böyle mi diyorsunuz?" doğru atılarak bloklara tekme attı ve onları yuvarlayıp uçurdu. "Bana pek kale gibi görünmedi. Bir şey inşa etmeyi bilmiyorsun. Hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyorsun. Aptalın tekisin."

Adamın bakışlarının bıçağı kaydığını görünce gözleri yandı. Bıçağı tekrar salladı. "Bunu eline almak ister misin, *Pojke*? Bununla bana zarar vermek ister misin?"

Evet, evet! dedi içinden ve onu duyan Gala sürünerek yanına geldi.

Yapma, Henry. Yapma, yapma, yapma.

Sertçe yutkundu. "Bıçaklarla oynamaya izniniz yok."

"Bu doğru mu?" Maj bıçağı kasıtlı olarak onun koluna vurdu, güldü, adam şokla geri sıçradığında, gözlerine korku ve acı dolu yaşlar dolduğunda güldü. "Öyleyim! Bıçaklarla istediğim gibi oynayabilirim. Bunu unutma, küçük çocuk. Bunu unutma, küçük kız."

Ve en korkunç şey oldu. Henry'nin bıçaktaki kanını yalamasını izlediler ve gülümsediler.

"Nefis! Şimdi, yapacak işlerim var. Ben çok meşgul bir kadını. Daha sonra size yiyecek bir şeyler getireceğim. Belki daha fazla kek ve kurabiye. Ya da belki solucan ve böcek. Ne getirirsem getireyim ya yiyeceksin ya da el ve ayak parmaklarını kesip tavada kızartacağım."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı, kilitleri çevirdi.

Henry koluna bastırđı eline baktı ve kanı gördü. Midesi bulandı, başı döndü. Bacakları tutmayınca yere sertçe oturdu.

"Her şey yolunda, Henry." Gözyaşları akmaya başlasa da Gala onun beyaz yanağını öptü. "Annem, babam ve Darcia yaralandığımızda bize nasıl bakıyorlarsa, ben de sana öyle bakacağım. Nasıl yapılacağını biliyorum."

Küçük banyoda sadece bir lavabo ve tuvalet vardı, ama o kaba kağıt havlunun üzerinde su akıttı, sabunla ovdu - mikroplar yüzünden. Ve solucan ve böcek yiyeceğine söz verdi. Kötü cadının Henry'ye bir daha zarar vermemesi için her şeyi yapardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve e-konuşmayı kafasından uzaklaştırmak zorunda kaldı. EDD ekibi, anlamak istemediği ya da ihtiyaç duymadığı oyuncaklar, aletler ve diğer ekipmanlarla birlikte köşesinde toplanmıştı.

Bir noktada, McNab el cihazlarından biriyle hızla evden dışarı çıktı. Nedenini sormadı ama tahtasının etrafında dönmeye devam etti.

Kendine bu kez bir cinayet tahtasından daha fazlası olduğunu hatırlattı. Yaşayanları güvenli bir yere götürene kadar ölümlerin yanında duramazdı.

"Para onun değil," diye yorumladı Baxter. "Bu bir yan ürün. Doktoru sadece para için değil, dışarı çıkmak için dolandırdı ve öldürdü. Kilit altındayken kız kardeşine ulaşamıyordu, bu yüzden bir anahtara ihtiyacı vardı ve o da Edquist'ti. Ondan aldığı para. Yan ürün."

"Anlaştık. Saklanmak, yemek yemek, seyahat etmek ve kız kardeşini bulmak için zamana sahip olmak için paraya ihtiyacı var. Ama dışarı çıkmak öncelikliydi. Onu öldürmek," diye devam etti Eve, "konuşamayacağı, ikiyüzlülüğünü itiraf edemeyeceği ve yeni kimliğindeki ismi veremeyeceği anlamına geliyor. Ama bunun başka bir yan ürün olduğunu söyleyebilirim. Onu öldürmek başlı başına bir amaç ve ödülüdür."

Trueheart, "Çocukları öldürmek için bir nedeni yok," diye söze başladı. "Bu ona hiçbir şey kazandırmaz. Eğer odak noktası kız kardeşiyse, çocuklar ona ulaşmanın bir yolu. Ölürse hayatta kalır ve yem olarak kullanabileceği bir şey kalmaz."

Peabody, "Çocukları öldürün, kız kardeşin kalbini çıkarın," diye karşı çıktı. "Bu ölmek kadar iyi."

"Bu da bir nokta, ama ölmüş olmak yeterli değil." Eve durdu, Maj'ın kimliğini inceledi, topukları üzerinde sallandı. "Tosha nefes aldığı sürece kazanamaz, istediği her şeye sahip olamaz ya da olamaz. Ama o çocuklar kız kardeşinin yaşayan, nefes alan bir parçası. Anne karnında onu dolduran, yüzünü, bedenini paylaşan, annenin ölümünden sorumlu tutmayı sevdiği, babanın ilgisini fazlasıyla emen. Sadece bir tane olabilir. Artık sadece kız kardeş değil, yan ürünler de var."

Baxter, "Bunu söylemenin bir yolu da bu," diye kabul etti. "Bunu mantıklı bir şekilde çözebilir miyiz bilmiyorum, LT. O tam bir deli."

"Yarasaların bile rutinleri, düzenleri, hedefleri vardır. Onunkini çözmeliyiz."

Dava dosyalarını, polis raporlarını istedi. Aranan veriler.

"Kız kardeşi ve kocası şehir dışına çıkana kadar bekledi," diye devam etti Eve. "Bu da doğrudan kız kardeşe gitmediğini gösteriyor. Gizlenme ve şaşırtma unsuru vardı. Ama kız kardeşi yürüyüşe çıkmışken, alışveriş yaparken ya da işe giderken ona saldırmak yerine bekledi, sonra da çocukları aldı."

"Yani çocukları kız kardeşinin ölmesinden daha çok mu istiyordu?" Peabody önerdi.

Çok basit, diye düşündü Eve. Ve çok mantıklı. "Hayır. Hepsinin ölmesini istiyor."

Feeney, "Neredeyse bir milimiz var," diye seslendi. "McNab on bir blok ötede ve zayıf bir sinyal alıyoruz. Bu standart menzilin üç katından fazla."

"Daha uzakta olabilir, ama bir mil içinde olma ihtimali var." Eve çalışma masasına geçti. "Arabaya ihtiyacı vardı. İki uyuşturulmuş çocuk ve eşyalarıyla birkaç blok bile yürüyemezdi. Başa çıkmak için çok fazla, görölmek için çok büyük bir şans, hatırlanmak. Gece yarısından sonra iki çocuk etrafta dolaşarak ne yapıyor?"

"Ve arabayı geri getirdi." Eve adım adım uzaklaştı, geri döndü. "Zaman çizelgesine göre çocukları güvenli bir yere götürmüş, onları kilitlemiş, arabayı garaja geri götürmüş ve çocuklarla birlikte evden çıktıktan yaklaşık yirmi üç dakika sonra giriş yapmış."

"Sürüş süresini beş ila sekiz dakika arasında tahmin ediyorum. Geri kalan zamanda çocukları içeri taşıyıp güvenliğini sağlaması gerekecek."

Eve, Feeney'ye başıyla onay verdi. "Çok yakın, büyük olasılıkla bir mil içinde. Çocuğun sinyalini nasıl buluyorsun?"

Feeney yüzünü ve ensesini ovuşturdu. "Açılacağız. Bu şeylerden birini kullanan herhangi birinden çok fazla sinyal alacağız, ama onları filtreleyeceğiz. Sorun şu ki, güçlendiricimiz var, yani sinyal alabiliyoruz. Ama çocuğun cihazında yok, bu yüzden sinyali sınırlı. Bu sadece bir oyuncak, Dallas," diye devam etti. "Bu taraftaki güçlendirme onu yakalamamıza yardımcı olacak, ama elinde hala sadece bir oyuncak var."

Çemberini çevirdi, düşünmeye çalıştı. Ve kendine, lanet bir oyuncağa çok fazla zaman ve çaba, çok fazla umut harcıyıp harcamadığını sordu. "Ya tam ünitenin izini sürebilirsek. Ne zaman ve nereden satın alındığını öğrenir, tam ünitenin şemasını bulabilir miyiz diye bakarız."

"Hepsi hemen hemen aynı. Seri üretiliyorlar. Neyse o, Dallas." Feeney cebinden buruşuk bir badem şekeri torbası çıkardı ve birkaç tane patlattı. "Bunu parçalarına ayırdık, bu yüzden nasıl çalıştığını, nasıl bir araya getirildiğini biliyoruz. Belki tasarımcısıyla konuşursak, bilmiyorum, bir beyin fırtınası yapabiliriz, ama-"

"Neden olmasın? Deneyebiliriz. Kim yapıyor bunu?"

"Bu Kidware. Bu Roarke'un." Kızıl kaşları kalktı. "Bildiğini tahmin etmiştim."

"Ben nereden bileyim?" Bağlantısını çıkardı, sonra kapı açılınca durakladı. McNab içeri girdi. HSO Ajanı Teasdale ve kötü siyah takım elbiseli, kırbaç gibi ince bir adam da arkasından içeri girdi.

Feeney'e "Etiketle onu," diye çıkıştı. "Ajan Teasdale." "Teğmen."

Teasdale, sakın ve kesin bir tavırla yanındaki adam. "Bu FBI'dan Ajan Slattery. Durum hakkında tam olarak bilgilendirildik ve ortak bir teşkilat soruşturması yürüteceğiz."

Eve ses tonunu ve bakışlarını eşit tuttu. "Tamam."

"Soruşturmanın bizim açımızdan önceliği kaçırılma olayı olacaktır. Çocukların güvenliğinin ve bir an önce geri dönmelerinin en hayati hedef olduğu konusunda hemfikir olduğumuzdan eminim."

"Tartışmaya gerek yok. E-ekibimiz, Henry MacDermitt'in elinde olduğunu düşündüğümüz oyuncağın menzilini neredeyse bir mil yarıçapına yükseltti. Yaptığı tüm iletimleri ya da iletişimleri yakalamaya çalışacağız ve bunu kendisinin ve kız kardeşinin yerini belirlemek için kullanacağız."

"Bu mükemmel, ancak hala birimine sahip olup olmadığını ya da bir iletim girişiminde bulunacak fırsat ve imkânâna sahip olup olmadığını bilemeyiz."

"Uyuşturulup kaçırıldığında, ailesinin bir parçası olan dadıyı yerde ölü olarak gördükten sonra bir kayıt yapacak kadar akıllıydı. Bence üniteyi gizli tutacak ve denemeye devam edecek kadar akıllı."

"İyi kalpli cadıya ulaşmak için." Teasdale başını salladı. "Dediğim gibi tamamen bilgilendirilmiş. O sadece bir çocuk, ama evet, katılıyorum, zeki biri."

"Kaçıran kişiden hâlâ bir iletişim ya da fidye talebi mi?" Slattery sordu.

"Hiç yok. Şehir merkezindeki güvenli bir evde MacDermitt'lerle birlikte iki adamım var. I . . . Bir dakikanızı alabilir miyim, Ajan Teasdale?"

"Tabii ki."

Eve mutfığa doğru ilerledi ve başka bir soruşturma sırasında güvenmeyi öğrendiği kadını değerlendirmek için durakladı. Aldatıcı derecede zayıf yapılı, soğukkanlı, esrarengiz Asyalı gözler. "Dinle, seni dışlamaya çalışmıyorum."

"Geçmişteki işbirliğimiz göz önüne alındığında birbirimizi anladığımızı ve anlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Güzel. Sağlam mı, Slattery?"

"Hem de çok ve adam kaçırma konusunda, özellikle de reşit olmayanlar konusunda benden çok daha tecrübeli."

"Fidye için uğraşacak mı bilmiyorum ama bir noktada kız kardeşiyle iletişim kurmak zorunda. Bıçağı döndürmek için böbürlenmeye ihtiyacı var."

"Katılıyorum."

"Adamlarımı burada kullanabilirim Teasdale, bu bir gerçek. Bir diğeri de, bence sen ve Slattery ebeveynlerle ilgilenmek için daha uygunsunuz, kız kardeş onlarla temasa geçtiğinde işin başında olmak için. Arayacak. Yapmak zorunda. Kız kardeşi dışarı çekmeye çalışabilir."

Teasdale başını hafifçe eğerek onayladı. "Çünkü sadece hepsinin ölmesini istemiyor, hepsinin ölmesine ihtiyacı var."

"Ben de öyle görüyorum, evet. Adamlarım iyi ve eğer sen olmasaydın, bu işi bitirmeleri için onlara güvenirdim. Ama sen varsın ve bence sen daha iyisini yaparsın. Sürekli iletişim, tamamen açık hat. Söz veriyorum."

"Sözünüzden şüphe etmiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Önceliklerinizi anlıyorum ve değerli yardımları kesmek bunlardan biri değil. Ebeveynleri alacağız, ama onları federal güvenli evlerden birine taşıyacağız, şehir merkezine geri yerleştireceğiz. Coğrafi olarak daha yakın olmak istiyorum."

"Yeterince iyi."

"Müdür İsveçli yetkililerle ve Global ile temas halinde. Binbaşı Borgstrom'un kaçıışı ve Dr. Filip Edquist'in öldürülmesiyle ilgili soruşturmanın . Dolph Edquist'in ölümünde olası bir cinayet- kötü bir şekilde batırıldığı ortada. Nedenini bulacağız."

"Daha da iyi."

"Onları uzun süre hayatta tutamaz." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çocuklar ... iştir. Korkutularak itaat ettirilebilecek çocuklar bile zaman ve çaba ister. Birini öldürebilir. Ben olsam böyle davranırdım."

Eve ellerini ceplerine sokup başını salladı. "Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Birini öldürün -zamandan ve çabadan tasarruf edin- ve kız kardeşine yaşam ve ölüm kanıtı göndermesine izin verin. Keder, panik ve kalan çocuğu kurtarmak için çaresizlik getirin."

"Ve bu müthiş bir senaryo." "Aynı zamanda mantıklı bir senaryo."

"Benim görüşüme göre de. Umalım da mantıklı olmasın." Ama bu fikir ona ağır geldi.

Stella'yı, onu doğuran kadını düşündü. Eğer Stella ile yalnız kalsaydı, asla hayatta kalamazdı. Teasdale'in dediği gibi, çok fazla zaman ve çaba. Richard Troy, onun biyolojik

babası onu hayatta tutmuştu. Bu onu incitmekten, tecavüz etmekten, işkence etmekten alıkoymamıştı ama onu hayatta tutmuştu çünkü onu bir yatırım olarak görüyordu.

Maj Borgstrom hangi yöne ?

Yaşam alanına geri döndü. "Dinleyin. Jenkinson ve Reineke'nin yerine Teasdale ve Slaterry bakacak. Peabody, onlarla temasa geç, haber ver ve buraya gelirken o oyuncaklardan iki tane daha almalarını söyle. Ekibimiz ve ajanlar arasındaki iletişimi açık ve eksiksiz tutacağız. Bildiğimiz her şeyi onlar da biliyor."

"Ajan Slaterry ve ben ekibinize aynı işbirliğini sağlayacağız," diye ekledi Teasdale. "Bu işbirliğine yardımcı olmak için MacDermitle bu bölgede güvenli bir eve taşıyacağız. Şu anda bile Global ile şüpheli hakkında temas halindeyiz ve buradan elde edilen her türlü bilgi paylaşılacaktır."

"Şu güçlendirilmiş ünitelerden birine sahip olmak isterdim," dedi Slaterry. "Konumumuz bir sinyal alabileceğimiz anlamına gelecektir."

"Feeney, Ajan Slaterry'ye o şeyin nasıl çalıştığını göster. Peabody, Jenkinson'a söyle o şeylerden dört tane alsın. Size ikinci bir tane getireceğiz," dedi Teasdale'e.

Feeney ayağa kalkıp Eve'in yanına giderken Slaterry'ye, "Callender size gösterecek," dedi. "Roarke bize daha fazla veri getirecek. Fazla bir şey katacak mı bilmiyorum ama elimizde olacak. Ve o da geliyor."

"Ben-"

"Onu kullanabilirim," diye araya girdi Feeney. "E-iş için bağlanmış bir başka büyük beyin. Ve bu onun oyuncası, Dallas. O çocuklar on beş saatten fazladır yanında ve ondan çıt çıkmıyor."

"Tamam. Ona ihtiyacın varsa, sende. Şimdi Baxter, elimizde kalan birimi al ve yürü. Bir buçuk kilometrelik alanı sürekli tarayacağız. Çocuk bir ara bize ulaşmaya çalışacaktır."

Gala onun kesiğiyle ilgilendikten sonra yine KALEYE gitti. Evdeki gibi ilaçları ya da sargı bezleri yoktu ama babasıyla savaş oyunu oynadıklarını hatırlıyordu. Babası bir savaşta yaralanmış ve Henry'ye koluna nasıl bez bağlayacağını göstermişti. Bunun bir sahra elbisesi olduğunu söylemişti. Mantıklı gelmemişti çünkü elbiseye benzemiyordu. Ama Gala etrafına bir havlu bağladığında kesik daha iyi hissediliyordu.

Bıçakla onu tekrar kesmesinden ya da Gala'yı kesmesinden korkuyordu. Onun kötü bir cadı vampir olmasından daha çok korkuyordu çünkü bıçağın üzerindeki kanı yalamıştı. Bir gece yatağından kaçmış ve babasının vampirlerle ilgili izlediği bir videonun bir bölümünü izlemişti. Ve ondan sonra kabuslar görmüştü.

Belki onu ve Gala'yı da vampir yapardı.

zorundaydılar.
Ama yardım için seslendiğinde kimse cevap vermedi.

ALTINCI BÖLÜM

Bir daire değil, diye düşündü Eve olası yerleri araştırırken. Apartman dairesi de değil. Muhtemelen küçük bir bina, alt katta bir birim, ama büyük olasılıkla müstakil bir birim, bir ev.

Bina güvenliğine görünmeden, komşular hakkında endişelenmeden iki çocuğu içeri sokabileceği bir yer.

Çocukları bağlı mı tutacaktı? Bu pek pratik görünmüyordu ve neden kıyafet ve oyuncak aldığını açıklamıyordu.

Onları bağlarsa, tuvalet için, yemek için serbest bırakmak zorunda kalacaktı.

"Yedi yaşında birkaç çocuğu risk olarak görmez, değil mi? O daha büyük, daha güçlü ve çocuklar otorite figürünün dediğini yapma eğilimindedir. Özellikle de korkmuşlarsa."

Sonuna kadar, onu öldürmek isteyen adamın acısı ve dehşeti diğer her şeyin önüne geçene kadar. Ama Eve bunun herkes ya da çoğu için geçerli olduğundan emin değildi, bu yüzden onay için Peabody'ye baktı.

"Yedi yaşındayken bir yetişkini yere serip merhamet dilenmeye bırakabilecek birkaç kuzenim var, ama genelde? Evet. Yetişkin sorumludur, kontrollüdür."

"Muhtemelen onları zapturapt altına almamıştır - ya da aldıysa bile oyun oynayacak kadar özgürdürler - ya da neden bir şeyler alsın ki? Bir oda, kilitli bir oda, kapalı ve diğer insanların yaşadığı ve çalıştığı bir yere yakın bir odaya birkaç çocuk koyamazdı. Pencereleler," diye ekledi. "Mahremiyet kalkanları kullanabilirsiniz ama bu riskli."

"Bir bodrum mu?"

"Olabilir. Sıkıca kapatılmış bir oda, muhtemelen penceresiz ya da tahtalı ve korumalı pencereler. Tek kapı en akıllıcası. Oraya kolayca ulaşabilmeli. Ve görgü tanıklarının giremeyeceği bir yerde olmalı. Garajdan itibaren bir mil yarıçaplı alanı tekrar tarayacağız. Görevlilerin tek konutlara, boş binalara dikkat etmesini istiyorum.

"Bu mahallede dolaşabilirdi ve muhtemelen dolaşıyordu da. İnsanlar kız kardeşi görmeye alışkındı ve iki kere düşünmezlerdi. Muhtemelen buralarda alışveriş yapıyor, buralarda yemek yiyordu. Kayıta çocuk 'İkinci yazıyor' dedi. İkinci Cadde mi? Pencereden bir sokak tabelası görmüş olabilir. Oraya odaklanalım."

"Bir şey bulmuş olabilirim."

Eve derme çatma çalışma masasından kalktı ve aceleyle Callender'ın yanına gitti.

"Çok sayıda küçük iletişim alıyoruz. Çocuklar okuldan . Dinleme alanında muhtemelen bu şeyle oynayan en az bir düzine ya da daha fazla kişi var. Ama sanırım ..." Başını iki yana salladı. "Onu tutamıyorum. Zayıf ve gitti. Üçgenleme yapamıyorum Kaptan, çok zayıf ve çok fazla parazit var." "Temizleyin, güçlendirin," diye emretti Feeney. "Bakalım duyabilecek miyiz?"

iletim."

"Üzerinde çalışıyorum. Trueheart'ın güçlendirilmiş birimi aracılığıyla. Evet, anladım, tatlı şey." o dedi, Eve varsayıldı, için Trueheart. "Tut senin pozisyonun. Tekrar devam edebiliriz. Burada biraz sihir yapmama izin verin." Sabır Süzme, Eve bekledi ise Callender çalıştı bir klavyeyi elle tuttu. Arkasından, Peabody kapının hızlıca çalınmasına cevap vermek için ayağa kalktı. "Meraklıları dışarıda tutun," diye tersledi Eve. "ama,

Callender."

"Anlıyorum. Kasırgadan bir fısıltı çıkarmaya çalışmak gibi."

Sonra Eve , aslında bir fısıltıdan daha fazlası değildi. *Bir bıçak ... kan yaladı ... bizi vampir yaptı . . . acele et.*

Eve telsizini çıkardı. "Trueheart, cevap ver ona. Onu sakın tut. Onu aradığımızı söyle ama nerede oldukları hakkında bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini sor. Herhangi bir şey. Nasıl görüldüğü, sesler, kokular. Çabuk ol."

Trueheart'ın rahat sesiyle çocuğa ismiyle seslendiğini duydu.

"Hey, Henry, seni bulacağız. Her şey yoluna girecek. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin? Ne görüyorsun Henry, ne duyuyorsun? Ne-"

Telsizi açık olan Eve, titrek cevabı duydu.

Bir oda. İki yatak, penceresiz. Bize kurabiye yedir. Pasta.

Kes beni. Acıyor. İyi bir cadı gönder, acele et. . .

"Henry," diye başladı Trueheart, ama yayının uğultusu bile kesildi.

"O gitti, Teğmen. Üzgünüm."

"Şarjı azalmış."

Eve döndü ve arkasında Roarke'u gördü.

"Evet." Feeney dişlerinin arasından tısladı. "Ben de bundan korkuyordum." "Kullanıma bağlı olarak yaklaşık yirmi saat boyunca şarj tutacaktır,

Ama o sadece bir çocuk, değil mi ve yakın zamanda şarj olmamış olabilir."

Şık iş takımının içinde, siyah saçları neredeyse omuzlarına dökülen Roarke, tahtayı incelemek için yana kaydı. "Gün boyunca raporların her yerinde onların yüzlerini gördüm. Ve onunkini de." Tekrar Eve'e baktı. "Burada sahip olduklarınıza katkıda bulunabilecek bazı ekipmanlar getirdim, ancak sorun sanırım elindeki oyuncağın sınırlamaları ve pil ömrü olmaya devam edecek."

"Bir kere atlattı. Yine başaracak."

"Yaşına göre akıllı ve istikrarlı birine benziyordu." Roarke biraz gülümsedi. "O zaman ona güveniyoruz. Başka malzemeler de getirdim. Kahve."

"Tanrıya şükür."

Eve itiraz ed, "Yemek de yolda, pizza," diye ekledi. "İçimizde yemek varken daha iyi çalışırız."

McNab, "Pizzayla her şey daha güzel olur," diyordu. "Hey, Baxter, hadi gidip yeni oyuncakları getirelim."

Roarke Eve'in elini kısa bir süre tuttu ve sıktı. "Peki o zaman, bakalım neyimiz varmış." Ve takım elbisesinin ceketini çıkararak e-ekibe katılmak harekete geçti.

TRUNHNART İLE KAPATILMADI, BOOSTND ünitesini ALDI.

Havaya, yürümeye ihtiyacı vardı.

Soğuk, diye düşündü rüzgâr onu tekmelerken. Günler artık daha soğuk ve daha kısaydı. Bu yakında sona erecekti.

Karanlıkta, soğukta yalnız ve korkmuş bir çocuk olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Kulaklığını kullanarak Teasdale ile iletişime geçti.

"Henüz iletişim yok."

"Nasıl ?"

"Şimdi ince bir iplikle. Onlara Henry'den bir mesaj yakaladığını söyleyebilmenin yardımı oldu. I . . . Evet Tosha, ben Teğmen Dallas. Sizinle konuşmak istiyor, Teğmen."

". Giydir onu."

"Teğmen, lütfen, başka bir şey duydunuz mu?"

"Henüz değil. Ama şu anda dışarıdayım, başka bir iletim için tarama yapıyorum. Hepimiz bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Gala. İyi olduğunu söyledi mi? O-"

"Olmadığını söylemedi. Polisler bir mil yarıçaplı bir alanı tarıyor. Çocukların o bölgede olduğuna ve her ikisinin de hayatta ve iyi olduğuna inanıyoruz."

"Ross ve ben eve gelebilseydik, onlara kendimiz ulaşmaya çalışabilseydik-"

"Olduğunuz yerde daha iyisiniz. Ajan Teasdale ve Slattery tecrübelidir." Korkmuş ebeveynlerin omzunun üzerinden titremesi ihtiyacı olan son şeydi. "Kız kardeşin bir noktada seninle iletişime geçecek. Hazır olmanız gerekiyor. Sana ne söylerlerse aynen yapmalı ve söylemelisin. Ve bize güvenmelisin."

"Onlar daha bebek. Hâlâ peri masallarına ve babalarının canavarları uzak tutabileceğine inanıyorlar. Onlara zarar vermesine izin vermeyin. Lütfen, onlara zarar vermesine izin vermeyin."

"Hiçbir şey çocuklarınızı sağ salim geri getirmekten daha önemli değildir. Buna inanın. Size söz veriyorum, daha fazlasını bulduğumuzda, bunu bileceksiniz. Onları aramaktan vazgeçmeyeceğiz."

Eve telsizi cebine geri koydu, etrafı taradı, daire çizdi, geri döndü. Ve gün sona erip uzun gece başlarken binaları taramaya devam etti.

Ekibe tekrar katıldığında Reineke'ye devretti. Suç mahalline ve geçici karargâha dönüşen ev kahve, pizza ve Jenkinson'ın getirdiği çöreklerden gelen şeker kokuyordu.

Polis gibi kokuyordu, diye düşündü.

"Peabody, Reinhold davasında işe yarayan şeyi deneyelim. Hedef bölgeyi kullanarak bir harita oluşturacağız. Başlangıç için yüksek binaları eleyin. Tek evleri ya da bodrum katı olan daha küçük binaları arayalım."

"Ben ." Peabody kahvesinden bir yudum aldı. Eve yürürken bir ara koyu renk saçlarını küt bir kuyruk şeklinde arkaya atmıştı. "Reinhold'un bir yer bulmak için sadece birkaç günü olduğunu biliyorduk. Onun bir yıl ya da daha fazla zamanı vardı."

"Ve Reinhold bizden günler önceydi," diye hatırlattı Eve ortağına. "Sadece birkaç saati vardı. Çocuk odada iki yatak olduğunu ve pencere olmadığını söyledi. Pencere kapalı, tahtalı ya da korumalı olduğundan değil. Pencere yokmuş. Ve lanet olsun, onun sadece bir çocuk olduğunu ve istihbaratın yanlış olabileceğini biliyorum, ama buna göre hareket edeceğiz."

"Tamam. ."

Roarke yanlarına gidip bir dilim pizza uzattı. "Ye."

"Bir dakika içinde."

"Bütün gün bunu yaptın. Yemek ye. Biraz ara ver."

"O çocuklar hiç rahat edemiyor." Ama o dilimi aldı. "Ebeveynlerin uzakta olduğunu biliyordu. Dadının Tosha olduğunu düşünerek onu içeri alacağını biliyordu. Dadıyı öldürmesine gerek yoktu. Onu bayılttı, zapt etti, çocukları aldı, dışarı çıktı. Dadıyı öldürdü çünkü bu kız kardeşine daha çok zarar verecekti ve öldürmeyi seviyordu."

Pizzayı ısırdı, düşündü, düşündü. "Sembol - tıpkı babasına ve daha sonra öldürdüğü doktora yaptığı gibi dadının üzerine de pentagramı kazıdı. Bunun bir anlamı var."

Eve etrafında döndü. "Tosha -anne- çocukların hâlâ peri masallarına inandığını söyledi. Ona göre, Maj Borgstrom da öyle. İşareti, öldürdükleri üzerinde. Kız kardeşini ortadan kaldırıp güç kazanma ihtiyacı mı? Sanırım tek olma saplantısı kadar bu da var.

"Ev halkını ve dinamiklerini gözlemlemek için yeterince zamanı olmuştu. diyebilirim ki kız kardeşini ve dadıyı biliyordu a strong

ilişki. Belki kardeşçe? Bilmiyorum. Ölü dadıyla ilgilenecek zamanım olmadı. Bu doğru değil. Bu saygısızlık."

"Saçmalık."

"Değil-"

"Öyle," diye araya girdi. "Çocuklara ne kadar zamandır bakıyordu?"

"Altı yıldan fazla. Neredeyse hayatta oldukları süre kadar."

"Ve annesiyle -ve sanırım babasıyla da- güçlü ve kişisel bir ilişkileri olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet, onun ölümüne verdikleri tepkiden anladığım bu. Sert vurdu."

"Dadıyı siz mi aldınız - adı neydi?"

"Darcia Jordan. Yirmi dokuz yaşındaydı. Anne babası, büyükanne ve büyükbabası, büyük büyükanne ve büyükbabası vardı. İki kız kardeşi. Bir yeğeni ve iki yeğeni."

Ve ölümlere dikkatini vermediği için kendini azarladı mı?

Roarke düşündü.

"Darcia'nın çocukları sevdiğini söyleyebilir misiniz, yoksa bu sadece bir iş miydi?" "Onları severdi. , bir sonraki-ebeveynleri.' Evet, çocukları severdi."

Hayal kırıklığını ve endişeyi görebildiği için bir elini kızın saçlarında gezdirdi. "Ve tüm zamanını ve enerjini, yeteneğini onları eve sağ salim getirmeye odaklamayı istemez miydi?"

"Bunu kafamda biliyorum ama-"

Kız kaçamadan ve itiraz edeceğini bile bile Roarke dudaklarını onunkilere bastırdı. "Onun için ayakta duruyorsun Eve. Ve sevdiği çocukları tekrar eve getirdiğinde ona adaleti getireceksin."

"Görev başında öpüşmek yok."

"Ben görevde değilim. Ben bir sivilim." Ona gülümsedi. "Ama odadaki rozetlilerin böyle bir gösteri karşısında ne kadar şaşırdıklarını görüyorum."

İşler aksamadan -ya da sırtımadan- devam ettiğinden, dayanabileceği fazla bir zemin yoktu. Ama müdür kalmıştı. "Senin biraz inek işi yapıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Yaptım ve yapacağım. Şu anda vardiyadayız ve çocuğun tekrar iletim yapmasını bekliyoruz. İletimi güçlendirebilmeli ve gürültüleri temizleyebilmeliyiz."

"Standart bir 'link'te yapabildiğimiz gibi, ona ev sahipliği yapamaz mıyız?"

"Ama bu standart bir 'bağlantı' değil, değil mi?" Roarke kendi hayal kırıklığıyla başa çıkmaya çalıştı. "O sadece Henry'nin hedeflediği yaş grubunda. Bir 'link' için çok genç, sadece ses çıkaran, sadece kayıt yapan bir üniteye razı olmak için çok yaşlı. Sokağın aşağısındaki arkadaşlarıyla gerçek zamanlı olarak konuşabilir ya da onlarla oyun oynayabilir."

arkadaşlarıyla da gerçek zamanlı olarak çalışabilir ya da kendi puanlarını yükseltebilir, onların denemesini bekleyebilir."

"Feeney'nin onlardan birini parçalara ayırdığını biliyorum ama belki de sen yapmalısın.

Bu senin ."

"Bu lanet oyuncağı ben tasarlamadım. Ben üretiyorum. İşleyişi çözme konusunda fazlasıyla yetenekli ve onu tasarım ekibiyle bir araya getirdim. Benim yapabileceğim tek şey yardım etmek ve biraz daha yüksek güçlü ekipman sağlamak."

Hayal kırıklığına uğramış, diye düşündü. O da en az onun kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Bölgeyi tarıyor, adım adım keşfe çıkıyorlardı. Haritalar oluşturuyor, verileri ve zaman çizelgelerini inceliyorlardı.

Ama en büyük ipucu, elinde oyuncak olan yedi yaşındaki bir çocuktü. "Başka ne işe yarıyor? Kayıt yapıyor, değil mi? O diski bıraktı."

"Öyle, evet. Yine sınırlı bir şekilde. Üzerinde biraz okul ödevi yapabilir, matematik ve harfleri kontrol edebilir, eşleştirme oyunları ve basit zeka oyunları, macera oyunları ve benzerlerini oynayabilir. Fotoğraf çekebilir ya da-"

"Fotoğraf mı çekiyor?"

"Öyle. Düşünüldüğünde oldukça iyi olanlar." "Onları iletebilir mi?"

"Ah." Gözlerinde farkındalık belirdi. "Eğer nasıl yapılacağını öğrendiyse, yapabilir."

"Tamam, tamam, bununla çalışabiliriz. Peabody, harita nasıl gidiyor?"

"Geliyor."

"Trueheart, Peabody ile çalış." Roarke'a döndü, sesini alçalttı. "Sen ve McNab şu donanımı bir süreliğine halledebilir misiniz?"

"Tabii ki."

"Güzel. Feeney, Callender, tuvalette vardiya almanız gerekiyor."

"Mesajını ileteli neredeyse iki saat oldu." Callender gözlerini ovuşturdu. "Her an tekrar deneyebilir."

"McNab ve Roarke buradan sonrasını halledecek. İnekler de yürür. Bu bloğun güneybatı köşesinde yirmi dört/yedi açık bir market var." Cebinden kredi ve nakit para çıkardı. Miktar karşısında kaşlarını çatı.

Roarke zar zor iç çekti. "Ne kadar?"

"Bilmiyorum. Şişelenmiş su, tüpler için yeterli-"

"Vişneli gazoz!" McNab seslendi.

Trueheart, "Bunlardan biri benim için sorun olmazdı," diye ekledi.

"İyi, iyi, bolca fiskiye. Fotoğrafları tekrar göster. Bir tarama yapın, malzemeleri geri getirin." Bağlantısı sinyal verdiğinde onu çıkardı ve Roarke'a baktı. "Teşekkürler. Bir gider pusulası yaz."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," dedi kuru bir sesle ve Callender'a nakit para uzattı.

Bağlantısındaki göstergeye baktı ve Mira'nın adını gördü. "Dallas."

"Eve, Binbaşı Borgstrom'un kayıtlarının bir kısmını daha okudum, enstitü ve rehabilitasyon merkezindeki bazı personelle konuştum." Mira'nın ses tonundaki endişe Eve'in karnını sıktı.

"Ve?"

"Söylemeye gerek yok, üst düzey güvenlikten asla serbest bırakılmamalıydı. Personelin birkaç üyesi onu şiddet içeren davranışları nedeniyle rapor etti, şikayette bulundu. İki kez yakınlaştırmak yakalandı, bir kez bir gardiyanla, bir kez de bir sağlık görevlisiyle. İkisinde de zorlama olduğunu iddia etti. Bu iddia çürütülemedi ve ilgili personel kovuldu."

"Ayrıcalık için seks takası. Bu kafesin içinde ya da dışında yeni bir şey değil."

"İkinci olayda, revirden kanlar içinde koşarak çıkan sağlık görevlisi çığlık atmaya başlayınca güvenlik uyarıldı. Raporlara göre kadın oral seks yapıyormuş ve ısırılmış."

"Tamam."

"Isırdım, Eve. Penisinin ucunu ısırdım ve onu tükettim." "Ah, ve iğrenç."

"Rapora göre onu yüzü kan içinde, gülerken bulmuşlar. Daha sonra zorlandığını, paniklediğini ve kendini savunmaya çalıştığını iddia etti. Kurumun olayı tamamen örtbas ettiğini söyleyemem. Tıbbi müdahaleyi sonlandırdılar ve Borgstrom'un ayrıcalıklarını iptal ettiler, onu bir hafta boyunca hücreye kapattılar, ilaçlarını ve terapisini arttırdılar. Hikayesinden asla vazgeçmedi. Avukat tuttu ve dava açmakla tehdit etti."

"Bu yüzden orayı ," diye tahmin yürüttü Eve. "Eğer eline bir kesici alet ya da sustalı geçirebilseydi, sakso çeken çocuk aletinin ucundan fazlasını kaybederdi."

"Aynı fikirdeyim. Diğer hastalarla girdiği tartışmalarda acımasızca ısırdığı biliniyordu."

Eve biraz buhar çıkarmak için bir sandalyeyi tekmeledi. "Edquist nasıl oldu da onu dışarı çıkardı?"

"Yaklaşık üç yıllık bir süre boyunca tedaviye yanıt görüldü. Daha az değişken, daha işbirlikçi oldu. Olaylar oldu, ancak her vakada kendisinin kışkırttığından veya hatalı olduğundan emin olmak için kült olduğu kanıtlandı. Transfer edildikten sonra bile dengeli görünüyordu. Pişmanlık ve telafi etme hevesi gösterdi. Ancak, o kaçtıktan sonra, başka bir sakın

Borgstrom'un geceleri gizlice dışarı çıktığını ya da yüzünde, ellerinde kanla gizlice içeri girdiğini gördüğünü ifade etmiştir. Bölge sakini, Borgstrom kendisini öldürmekle tehdit ettiği için konuşmaya korktuğunu iddia etti. Ve onu yemekle."

"Çocuk öyle bir şey söyledi. Bir vampir olayı. Onun yamyam olduğuna gerçekten inanmıyorsun."

"Kız kardeşinin var olarak kendi alanını, hayatını, varlığını tükettiğine inanıyor. Bunu, bütün ve özgür olmak için tüketmesi gerektiği anlamına gelecek şekilde çarpıtmış olabilir."

"Dr. Mira, bu ebeveynlere deli kız kardeşin çocuklarını öldürdüğünü ve kahvaltıda yediğini söylemek istemiyorum."

Bıçağı yaladığını hatırladı. Çocuğun kanını bıçaktan yaladı. Babasının kanını yalayıp yuttu.

"Elinizdeki her şeyi bana gönderin. Her raporu, her konuşmayı. Aklınıza gelen her şeyi," diye talep etti Eve.

"Zaten senin için bir araya getiriyorum. Ne kadar zamanları var bilmiyorum Eve."

"Bu yeterli olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

Eve, Mira'nın verilerini inceledi, Edquist'in cinayetiyle ilgili soruşturmanın dava dosyalarını karıştırdı ve Binbaşı Borgstrom'un kurumda karıştığı olaylarla ilgili raporları gözden geçirdi.

Mira'nın verileri ve analizleri ayrıntılı, anlayışlı ve konuya ilişkin daha net bir resim sunuyordu. Berbat bir çılgınlık durumu oldukça iyi özetliyordu, ancak yamyamlık eğilimleri gibi ciddi riskli bir unsur da vardı.

Polis raporları çeviride biraz kaybolmuş olabilirdi ama İsveçli polislerin makul ölçüde kapsamlı bir iş yapmadıklarını göremiyordu.

Öte yandan, enstitünün iç ve dış raporları düzensiz çıktı ve hafiften örtbas kokuyordu.

Yine de hepsi bütüne katkıda bulundu.

Önemli unsurları kendi notlarına ekledi, onları yeniden düzenledi. Borgstrom hapishane kütüphanesinde, çamaşırhanede, mutfakta, revirde çalışmıştı. Alternatif tıp eğitimi almış ve kazanç için seks takası yapmıştı.

Bu deneyimlerinden ya da tercihlerinden herhangi birini kimliğini, konumunu ve gelir akışını oluşturmak için kullanmış olabilir mi?

Kimlik edinmek için tıp, eğitim, gıda veya ev hizmetlerinde çalışmış mıydı, yaşayacak bir yer için yeterli para kazanmış mıydı? İki küçük çocuğuna bakabileceği bir yer?

Peabody harita üzerinde çalışmaya devam ederken Eve Roarke'a, "Karanlık ve iğrenç türden bir okült merakı var," dedi. "Ve şiddeti rastgele ya da düşüncesizce değil, planlı ve amaçlı görünüyor."

E-çalışmaya kısa bir ara veren Roarke su içti ve ekranda Eve'in verilerini inceledi. "Tıbbi alan onun tercihi olabilir. İlaçlara erişim, acı verme ya da vermeme şansı."

"Evet, ona bakıyorum. Ya da şu wicca bilmem ne dükkanlarından birine. Bitkiler, ritüeller. Belki geleneksel ve geleneksel olmayan karışımı bir şey. Peabody! Çalışma alanında küçük klinikler ve cadılıkla ilgili yerler için bir arama yapın. Belki alternatif tıp. Bunun gibi."

"Onu ekleyeceğim."

"Merak ediyorum.."

Eve başını kaldırıp Roarke'a baktı. "Yüksek sesle düşün. Her şeyi kullanabiliriz."

"Eğer okültizmle gölgeleniyorsa ve ritüele değiniyorsa, dadıyı öldürmek için kullandığı bıçak bir ritüel bıçağı olabilir mi?"

"Bu bir düşünce. Bu bir aç. Trueheart! Çalışma alanındaki herhangi bir gizli perakendeyi araştırın ve bu geç saatte açık olup olmadığına bakın."

"Teğmen."

"Kazanç için seksi kullandı. Belki de bu şekilde devam etmiştir. LC lisansı mı? Bu ona sınırsız fırsat verir. Ya da sekse bağlı bir suç ortağı olabilir, isteyerek ve haberdar olarak ya da olmayarak. Ya da birini kullanıp ondan kurtulmuş olabilir."

Feeney, "Bu açıdan bakacağım," diye seslendi. "IRCCA benim bebeğim. , benzer suçları arayacağım."

"Tamam. Tamam. Tamam. Baxter, döndüğünde Callender'dan al. McNab, çocuktan bir mesaj var mı diye taramaya devam et. Tekrar deneyecek."

Mutfağa doğru ilerledi. Biraz sessizliğe, düşünmek için biraz alana ihtiyacı vardı. Botlarını masasının üzerine koyup tahtasını inceleyemez, zihninin bir noktadan diğerine kaymasına izin veremezdi, bu düzende olmazdı.

Ama kahve programlayabilir, her şeyin kendi etrafında dönmesine izin verebilir ve yeni bir başlangıç noktası bulmaya çalışabilirdi.

Roarke içeri girdi, kendi kahvesini aldı. "Sana evde başka bir yer ."

"Hayır, sadece gevezelik etmeden bir dakika düşünmeye ihtiyacım var. Ve zıplama ve sallanma. Nedir bu e-geek'ler ve sürekli

-" Göstermek için zıpladı ve salladı, Roarke'ı güldürdü. "Hatta

Feeney, a little. He bobs his head around, bops his "Gerçekten işe koyulduğunda omuzlarını kaldırır." Kahveyi aldı, Roarke'a kaşlarını çatı. "Sen yapmıyorsun. Çalışırken neden geek boogie yapmıyorsun?"

"Bu kahramanca bir kontrol," dedi ona ve bir parmağını çenesindeki sıg çukurda gezdirdi. "İçimde dans eden bir aptalım."

"Hmm," dedi ve konuya geri döndü. "Plan yapıyor ve daha önce de belirtildiği gibi kafayı yemiş olsa da her şeyi enine boyuna düşünüyor. Bir gündemi, bir hedefi, bir amacı ve görünüşe göre insan eti ve kanına karşı bir zevki var."

"Her zaman bir bonus."

"Çocuklara kapalı bir alan hazırlamak için bir şeyler almış olabilir. Yataklar - iki yatak olduğunu söyledi. Kilit ya da kapı taktırmak ya da banyo yaptırmak için birini tutmuş olabilir. Erişilebilir bir banyo olmadan elinde büyük bir karmaşa olacağını bilmesi gerekirdi. Düşünüyor, planlıyor, harekete geçiyor. Bunların çoğunu yarın kontrol edebiliriz."

Mutfağa, aile havasına, parlak, çocuksu çizimlerle kaplı duvar panosuna baktı. "çocukları öldürmeyi planlıyor."

"Oh, evet. Gitmelerine izin vermeyecek. Ama kız kardeşine bir süre işkence etmeyi, para koparmaya çalışmayı, bir noktada daha fazlasını yapmayı, onu ayartmayı planlıyor olabilir. O zaman her şeye sahip olur. Gücünü emdiğine inandığı kız kardeşi ve onun mantığına göre aynı şeyi yapacak olan kız kardeşinin soyu. Bu gece onları öldürmesinden endişe etmiyorum. Hem de çok."

"Sonra ne olacak?"

Bir süre kahvesine, kahvenin siyah derinliğine baktı. "İnsan zihnine ve bedenine onu yok etmeden çok şey yapabilirsiniz. İkimiz de öldürmeden bir çocuğa ne kadar zarar verebileceğinizi biliyoruz."

"Bundan sonra ne yapacak? Kendini onun yerine koymaya çalışıyorsun," dedi Roarke, o cevap vermeden önce. "Kendine bir sonraki adımın ne olduğunu soruyorsun. Sence bundan sonra ne yapacak?"

"Onlara işkence edin - umarım şu anda sadece zihinsel ve duygusal olarak. Bu yeterince kötü ve bundan zevk alır. Bir noktada kız kardeşiyle iletişime . Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yüzüne vur, korku ve sıkıntısını duy. Bunu yansıtmak yeterli değil. Belki o zaman anlaşma yapmaya başlar, ama . . . Ben olsam maksimum acı için işi uzatırdım. Biraz uyumak ya da en azından dinlenmek isterdim, bu yüzden çocuklara ilaç verirdim. Ben uyurken bir şey çekmeye çalışmalarını istemezdim. Onları söndürüp yarın tekrar başlamak daha iyi. Erkenden. Kız kardeşinin uyumayacağını bilerek biraz uyu. Bu yüzden o teması kurmak zorunda."

Mantık çizgisini takip etti, başını salladı. "Federaller yaşam kanıtı isteyeceklerdir."

"Evet. Bunu beklemiyorsa aptaldır. Aptal olduğunu sanmıyorum. Bir şeyler bulacaktır."

"Yaptığı her iletiyi takip edebiliriz ve edeceğiz de."

"Evet, eğer bunu bilmiyorsa aptalın tekidir. Orada bir planı olacaktır. Bağlantı kurduğunda çocukların olduğu yerde olmayacaktır. Neden aptal olsun ki? Ama elimizde ne kadar izleme varsa kullanacağız, ilişkilendireceğiz. Elde ettiğimiz her şey eklenecek."

Daha yola çıkarken Peabody ona doğru koştu. "Henry'den bir şey alıyorlar."

"İyi misin, Henry?" Eve hızla içeri girerken Feeney sordu. "Eve gitmek istiyoruz. Sen iyi bir cadı değilsin."

"Hayır, ben onun bir arkadaşıyım. O burada."

O işaretlendiEve ise her ikisi de Callender ve McNab sinyali güçlendirmek ve stabilize etmek için çılgınca çalıştı.

"Hey, Henry, neredesin?"

"Banyoda saklanıyorum. Gala cadıyı arıyor."

"Henry, Jamboree ile nasıl fotoğraf çekileceğini biliyor musun?"

"Evet ..." Statik bir uğultu duyuldu, sesi soldu, dalgalandı.
"...resimler iyi."

"Tamam, neden banyonun ve eğer yapabilirsen seni tuttuğu odanın kapısının birkaç fotoğrafını çekmiyorsun? Duvarların. Seni bulmama yardımcı olacak."

Roarke onun kulağına, "Pil gücü gerekecek," diye mırıldandı.

"Sadece kapıdan, Henry, ve banyodan, sağdan Dışarıda. Şu anda sadece bu iki resim. Gala kapının yanında dursun ve bir tane çeksin. Acele et, tamam mı?"

"Tamam."

"Duvarların neye söyler misin?"

"Kaldırım gibi."

"Zemin mi?"

"Duvarlar gibi. Bir halı. Oyuncaklar."

"yere nasıl geldiğiniz hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?
Ne olursa olsun."

"Hava soğuktu ve orada . . ." Geri çekildi. ". . . pencere. Destekleyicilerimiz yoktu. Durdu ve bize içki içirdi. İyi değildi. Uykuluyduk."

"Nerede durdu? Nerede olduğuna dair bir şey hatırlıyor musun?"

"... kuleler ve bir yıldız."

"Kuleleri ve yıldızı olan bir bina mı?"

"Hı-hı ... oraya gitmedim. İçki içmemi söyledi, biraz daha içtim ve uyuyakaldım. Ben ... resimler."

"Güzel. Onları nasıl göndereceğini biliyor musun?"

"Büyükbabama ve büyükanneme resimler gönderiyorum ve-"

"Tamam, güzel. İşte onları göndermen gereken yer." Henry'ye yavaşça bağlantı numarasını verdi.

Roarke ona, "Henüz değil," dedi.

"Ama henüz yapma. Neden?" diye tısladı Roarke'a.

"Kapatması gerekiyor, diğer fonksiyonların bazılarını silmek daha iyi. Bu onu yeterince güçlendirmeye yardımcı olabilir."

"Kahretsin. Henry, seni başka biriyle konuşturacağım ve o sana ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Telsizi Roarke'a doğru itti ve McNab'ın omzuna doğru eğildi. "Onu yakaladınız mı?"

"Bu yeterli bir sinyal değil, Dallas. Kayıyor ve kayıyor."

"Onu iyi duyabiliyorum. Çoğunlukla."

"Burada sesi yükseltiyoruz ve yapabildiğimiz tüm gürültüyü filtreliyoruz. Sorun kaynakta."

"O geri döndü!" Henry'nin çığgınca fısıltısı odanın içinde patlıyor gibiydi. "Tuvaletin hemen dışında. I-"

"Henry! Ne yapıyorsun orada? . . . şişko küçük domuz?"

"Banyoya gidiyorum. Ellerimi yıkayacağım. Jamboree'mi saklıyorum," diye fısıldadı.

"Ben ... kendinle oynuyorsun, seni çirkin ..."

Eve kızın çılgınlıklarını duymuş: *Ona zarar vermeyin. Kardeşime zarar verme.* Sonra bir çarpma sesi, yayın kesilmeden bir saniye önce bir feryat.

"Kapalı," dedi Callender ona. "Kapattı ve bu akıllıcaydı. Umarız zamanında saklamıştır."

"Yukarı Doğu Yakası'nda kuleleri ve yıldızı olan bir bina." Eve dönüp emri vermeye başladı.

"Zaten bakıyorum," dedi Roarke ona, taşınabilir bir bilgisayarın başında kambur durarak.

"İki gizli dükkan buldum, Teğmen." Trueheart ekranına dokundu. "Bir tanesi **gece** ikiye kadar açık."

"Baxter."

Ceketini kaptı. "Yola çıkıyoruz. Gidelim Trueheart." "Lanet sinyalinin takip etmenin bir yolu olmalı."

Feeney, Eve'e dönmeden önce gözlerini ovuşturdu. "Bu lanet bir oyuncak, Dallas. Güzel, iyi yapılmış bir oyuncak ama sadece bir oyuncak. Ciddi sınırları var. Ve bataryası zayıf. Diğer fonksiyonları kapatmak iyi bir karardı. Bataryayı uzatmaya yardımcı olacak. Ve eğer yaklaştığımızda sinyal gönderirse, daha iyi takip edebiliriz."

McNab, "Yetmiş ikinin güneyinde gibi görünüyor," diye ekledi. "Büyük olasılıkla Altmış birinci caddenin kuzeyinde. Muhtemelen İkinci Cadde'nin batısında. Beşinci Cadde'nin doğusu, yani yüzde doksan dokuz."

"Tamam. Peabody. Peabody, belki, muhtemelen gibi görünelim. O bölgeyi vurgulayın."

"Altmış sekizinci caddede, Üçüncü Cadde ile Lex arasında bir sinagog var."

Eve, Roarke'a doğru yürüdü ve resmi inceledi. İki kule ve binanın üzerinde Yahudi Yıldızı. "Evet, bu olabilir. Buradan, Henry'nin ikinci caddesi olan İkinci Cadde'yi geçmiş olmalı. Ve Üçüncü Cadde'den güneye gitmiş olmalı. O binanın yakınında durup onlara güçlendirici ilaç vermiş, onları dışarı çıkarmış, böylece içeride uyanmışlar, güvende ve yönlerini kaybetmişler. Peabody, haritayı duvardaki ekrana koy."

"Daha bitirmedim-"

" gibi," diye emretti Eve. "çalışmaya devam edebilirsin. Bak, işte onun rotası." Eve bir lazer işaretleyici aldı ve izini sürdürdü. "McNab'ın çevresine göre hareket edersek, Altmış birinci caddenin üzerinde kilitleneceğiz ve bu durakla birlikte Altmış sekizinci caddenin güneyine odaklanacağız. İkinci Cadde'nin batısı, Beşinci Cadde'nin doğusu. Elimizde ne var?"

"Bir sürü kahverengi taş, şehir evleri, lüks perakende."

Eve, Peabody'nin değerlendirmesini yadırgadı ama karşı çıkamadı. "Eğer o resimleri alabilirsek, bodrumda mı, tavan arasında mı, hizmet odasında mı, bir yerde mi olduklarını anlayabiliriz. Binanın yaşı hakkında bir yargıya varabiliriz. Yine de alanı daraltıyoruz."

Eve parmaklarını gezdirdi, taze düşünceleri uyandırmak istercesine ellerini kafatasının üzerinde sıktı.

"Yemek yemeli, alışveriş yapmalı, muhtemelen çalışmalı. Onca yıl kapalı kaldıktan sonra kendini eve kapatmayacaktır. Ben hala daha yakın olmanın onun için daha iyi olduğunu düşünüyorum. Çocuk çok çabuk uykusu geldiğini söyledi, bunu onun istediğini düşüneceğiz. Altmış sekizinci katta, o yüzden altmış beşin üstünden başlayalım. Muhtemelen Madison'ın doğusundadır. Park da mümkün, ama Lex ya da Third buraya kolay gelmesini sağlar. Bununla oynayalım. Lexington'a bak, Üçüncü Cadde'ye bak."

Roarke, Peabody'ye yardım etmek için otururken, "Ekmek kırıntılarını takip etmek gibi," diye mırıldandı. "Bir noktadan diğerine gidiyorsun ve lanet olası bir kuşun birkaç tanesini galalayıp gagalamadığından asla emin olamıyorsun."

"Tanrım, öyle." Peabody ürperdi. "İki kayıp çocuk, kötü cadı. Henry ve Gala. Hansel ve Gretel. Ekmek kırıntıları," diye tekrarladı Eve'in boş bakışları karşısında.

"Bu oradan mı ? O çocuklara ne oldu?"

"Onu alt ettiler," dedi Roarke ona, "ve cadı kendini fırında buldu, diri diri yakıldı."

"Yeni yürümeye başlayan çocuklar için güzel bir hikaye."

"Halk masalları genellikle acımasızdır."

"Ama ..." Peabody ikisine de baktı, kara gözleri şaşkına dönmüştü. "Kaçtıklarını ve aileleriyle birlikte geri döndüklerini, cadıya sağlıklı yiyecekler getirdiklerini sanıyordum. Onların iyiliği onu nazık bir büyükanne tipine dönüştürdü ve o da bir fırın açtı."

Eve, Roarke'a sırtıttı. "Özgür-Ager versiyonu. Sap."

"Ama-" Roarke omzunu sıvazladığında Peabody içini çekti.

"Masalın rahatsız edici bir başka çapraz referansı daha var," diye ekledi. "Zencefilli çörek evindeki kötü cadı onları akşam yemeği için pişirmeyi planlıyordu."

"Tanrım." Eve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu bir peri masalı değil."

Eve sinyal bağlantısını çıkardı. "Dallas." "Teasdale."

Şu anda bağlantı kuruyor."

Feeney başparmağını havaya kaldırdı. "Biz de burada kilitliyiz. Gidelim."

Tosha cevap verdi, sesindeki korku bir kalp atışı kadar hissediliyordu. "Merhaba."

"Uzun oldu, *syster*."

"Maj, lütfen, Maj, çocuklara zarar verme. Ne istersen yaparım."

"Evet, öyle olacak. Onun kanının tadı seninki gibi, zayıf ve ince. Yakında onunkini de deneyeceğim."

"Lütfen, lütfen, yapma. İyi olduklarını nereden bileceğim? Hala hayatta olduklarını nereden bileceğim?"

Oda çığlıklarla doldu - oğlan, kız, annelerinin gelmesini, onlara yardım etmesini istiyorlardı. Dehşete kapılmış yüzlere vahşice yaklaşan bir video, Eve ve Henry'nin iletiminden sadece birkaç dakika sonrasına denk gelen zaman damgası ile kesilip açıldı.

"Anne, anne!" Maj alay etti. "Onlara kendi dilini bile öğretmiyorsun. Yaşamayı hak etmiyorsun. Onlar da hak etmiyor."

"Sana hiçbir şey yapmadılar. Bana ne istediğini söyle, ben de yapacağım."

"Onlar için ölecek misin?"

"Evet! Evet! Bırak onları ve beni al. Sana yalvarıyorum."

"Çok, çok kolay. Beş milyon Amerikan doları mı ödeyeceksiniz?"

"Evet, evet, evet. Lütfen. Herhangi bir şey." "İşte herhangi bir şey. Seç birini." "Ne? Anlamıyorum."

"Biri ölür, biri yaşar. Sen seç. Oğlun mu, kızın mı? Hangi küçük domuzcuk eve geliyor?"

"Maj, sevgili Tanrım, Maj-"

"Beş milyon dolar. Seninle bir dahaki konuşmamızda nereye göndereceğini söyleyeceğim. Sen de bana hangisinin yaşayıp hangisinin öleceğini söyleyeceksin. Seç, yoksa ikisini de öldürürüm. Asla iki tane olamaz, *Syster*. Bunu biliyorsun. Seç, yoksa ikisi de kaybolur."

"Onu yakaladınız mı, onu yakaladınız mı?" Borgstrom'un hattı kesildiğinde Eve talepte bulundu.

"Onu yakaladım, çoktan gönderiyorum. Federaller de. Hareket ediyordu, hızına bakılırsa muhtemelen yaya," diye aktardı Feeney. "Madison ve Altmış Birinci Cadde'de tespit ettik. Oraya kilitlendi ve sabit duruyor."

"Bağlantıyı fırlattı," dedi Eve.

"Evet, benim tahminim de öyle."

Elinin altında ve açık olduğu için Feeney'nin telsizini aldı. "O cers'in son konumdan, batıdan Üçüncü'ye, kuzeyden Altmış sekizinci'ye yayılmasını istiyorum."

Telsizi geri attı ve adım atmaya başladı. "Bu iyi bir plan. Çok iyi bir plan. Eziyet, işkence. Birini seç ya da ikisini de kaybet. Tekrar bağlantı kurana kadar ikisini de yapmayacak. Bu biraz zaman kazandırır."

Roarke ona, "O çığlıklar kaydedildi," dedi. "Videoyu, zaman damgasını değiştirmiş olabilir."

Mantiken evet, diye düşündü Eve ama başını salladı. "Yaşıyorlar. Birini seçmesi için kız kardeşine ihtiyacı var. Seçeceğini düşünüyor, Tosha'nın birini seçip diğerini feda edeceğinden *emin*. Muhtemelen ikisini de öldürecek ama bu seçimle kız kardeşini yok etmiş olacak. Bu dahice. Deli ama çok zeki."

Bağlantısını tekrar çıkardı. "Dallas."

"Vurduk," dedi Baxter ona. "Four Elements, woo-woo dükkânı, Yetmiş birinci, Lex ve Üçüncü arasında. Devamlı müşterisi. İki gün önce buradaymış, birkaç bitki, uyku ilacı ve mum almış. Daha önce de bir ayın bıçağı almış. Dükkân sahibi sembolik olarak kullanıldığında ısrar ediyor ama bir dadıyı doğrayabilecek kapasitede."

"Adresleri var mı?"

"Hayır. Her zaman nakit öderdi, ama bunun bildiği kadarıyla hep yaya giderdi. Yakın olmalıyız, Dallas."

"Bak bakalım daha fazla kazıp çıkarabilecek misin, sonra geri gel. Lex boyunca yürü, altı blok kadar aşağı in, Üçüncü Cadde'ye geç, tekrar yukarı yürü. Temas kurdu. Sana bilgi veririm. Ama gözlerini açık tut."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maj içeri girer girmez gri peruğunu çıkardı, yıpranmış etekleri ve yırtık cepleriyle büyük, dolgulu paltosundan sıyrıldı. Özenle uygulanmış makyajın her izini silmek için zaman ayırdı ve yılların akıp gidişini izledi. On dakika içinde tombul, zavallı, hafif kambur yaşlı bir kadından genç, canlı bir kadına dönüştü. Güzel bir kadına.

Yüzüne hayranlıkla bakarak biraz zaman geçirdi. Kendi yüzüne, diye hatırlattı kendine. Tosha solgun, zayıf bir kopyadan başka bir şey değildi - tamamen yok edilmesi gereken bir kopya.

Kendisi O'ydu. Başka biri olamazdı. Tosha varlığıyla, onları yaratan kadının ölümünden sorumluydu. Maj'ın, eğer anne yaşasaydı, beşiğindeki zayıf, solgun kopyayı boğacağından ve gerçek ve tek kızına sevgi, ilgi ve güç vereceğinden hiç şüphesi yoktu.

Tosha babasının ölümünden sorumluydu. Kurnazlıklarıyla, yalanlarıyla, miyavlamalarıyla onu yoldan çıkarmış, gerçek ve biricik kızına düşman etmişti. Kopya onu daha az yapmaya çalışmış, Tosha ise kendini daha çok yapmak için uğraşmıştı.

O soluk, zayıf kopyadan başka kim yıllarca süren hapsin, sıkıcı, faydasız, çıldırtıcı konuşmaların, konuşmaların, konuşmaların, ilaçların, kısıtlamaların sorumluluğunu taşıyordu?

Şimdi hesaplaşma zamanı.

Kendi kendine mırıldanarak bodrumun kapısını açtı ve merdivenlerden aşağı süzülerek indi. En altta, mülkü altı aydan daha uzun bir süre önce satın aldığı taktırdığı güçlendirilmiş kapının kilidini açtı.

İçeride, çirkin küçük domuzcuklar uyuyorlardı, onlara içirdiği köpüklere karıştırdığı iksir yüzünden kâbusların derinliklerine dalmışlardı. Nefis, nefis, baloncuklar ve şeker. Onları tatlı, tatlı, tatlı yapmıştı, tıpkı buzlu kekler, parlak tartlar gibi.

Şeker, beyaz ve saf, solgun kanlarını tatlandırmak için.

O kekleri ve tartları zehirleyebileceğini düşündü. Bütün o tatlıları küçük domuzcukların boğazına tıkabilirdi.

Ama onları kesmeyi tercih ederdi. Kanları zayıf ama sıcak olurdu.

İki başlı bir yaratık gibi aynı yatağa sokulmuş canavarlar olduklarını herkes görebilirdi. Yok edilmesi, tüketilmesi gereken canavarlar.

Bir kez tüketildiğinde, gençliklerini, enerjilerini, henüz anlamadıkları güçlerini onun içinde bulacaklardı.

Sonra, en sonunda, kız kardeşinin kanını dökecek ve ondan içecekti. Derinden içecekti.

Ama bu gece güzellik uykusuna ihtiyacı vardı. Yarın, diye düşündü kapıyı kilitlerken, Tosha seçimini yapacaktı.

Hangisi olacaktı? Merak etti. Kız domuz mu yoksa erkek domuz mu? Maj merdivenleri çıkarken, kopya hangisini seçerse, önce onu öldüreceğine karar verdi.

HARITA, veri ve olasılıklar ÜZERİNDE ÇALIŞIYORLARDI. Taradılar, kulakları herhangi bir sese karşı elektronik cihazlarla dikildi. Yürüdüler, sokakları taradılar, yoldan geçenlere kimlik fotoğraflarını gösterdiler.

Saatler geçti, ne bir temas, ne bir hareket, ne de bir değişiklik oldu.

"Eve." Roarke onu mutfakta biraz daha kahve hazırlamak üzereyken bulunca elini koluna koydu. "Henry bu gece bizimle tekrar bağlantı kurmayacak. Daha önce haklıydın. Uyumaları için onlara bir şey verdi ve muhtemelen bunu kız kardeşiyle bağlantı kurmaya gitmeden önce yaptı. Saat sabahın birini geçti. Çocuklar uyuyor, o da öyle."

"Biliyorum." Zihni dönüp duruyordu; gözleri yorgunluktan yanıyordu. "Biliyorum."

"Siz de dahil olmak üzere ekibinizin biraz uykuya ihtiyacı var. Feeney yorgunluktan bitap düşmüş. Bunu görebiliyorsunuz. Birkaç saat uyumadığı sürece zinde olmayacaktır."

Bir an oturdu, bir zamanlar mutlu olan ailenin güneşli sabahlarda kahvaltı için toplandığını hayal ettiği yere oturdu. Bir nefes aldı.

"Haklısın. Vardiyaya geçmemiz gerekiyor. Ben de tam bunun üzerinde çalışıyordum. Yarisını bizim eve taşıyacağım, yarisını burada bırakacağım, sonra değiştireceğim. Sanırım üç saat. Üç buçuk," diye düzeltti. "Tamam." Ayağa kalktı, yola koyuldu.

Odayı tararken, bütün gece ve ertesi gün boyunca düşündü. Polisler de öyle. Ama mola verdiklerinde daha iyi çalışırlardı.

"Vardiyaya gidiyoruz," diye duyurdu. "Feeney, Jenkinson, Reineke, benim evime gidin, bir ranza kapın. Saat beş yüz gibi buraya rapor verin. Roarke ve ben de birazdan yola çıkacağız, siz de aynısını yapın. McNab, Callender, e-iş'te kalın. Peabody, Trueheart, Baxter, veri ve sokaklarda çalışın. Saat beşyüzde kapatacağız."

Roarke, "Summerset odalarınızla ilgilenecek," diye ekledi. "Onunla konuştum."

"Şimdi çıkın, biraz uyuyun. İlk vardiyayı tam 500'de devralacaksınız. Biz aşağıdayken herhangi bir şey, herhangi bir şey, ben

bildiğinde bilirsin."

Baxter ona, "patron," diye güvence verdi.
Feeney, "Burada yatabilirim," diye söze başladı.

"Burada olursan uyuyamazsın. Ben de öyle. Sabaha kadar bir şey olma çok düşük. Fırsatımız varken birkaç saat dinlenelim. Ben uğrayıp Teasdale'i kontrol edeceğim," dedi Eve. "O zaman hemen arkadayız."

Gece, beklemek gibi hissettiren derin bir soğuk ve durgunluk barındırıyordu. Kendi yatağında uyumak için zaman ayırarak o çocukları terk mi ediyordu? On dakika içinde dönebilirdi, ama ...

"Dur," diye emretti Roarke ve arabanın direksiyonuna geçti. "Bir yükseltici alıp üzerinde kalabilirsin ama bunun bir anlamı yok. İyi bölüşmüşsün; önce en yaşlı üç polisi gönderiyorsun, en gençleri de bununla başa çıkabileceğini bildiğin Baxter'ın altında bırakıyorsun. Sen de ikinci vardiyayı alıyorsun çünkü o zaman bir şeylerin kırılabilceğini düşünüyorsun."

"Bu doğru." Ve hala.

Teasdale'in MacDermitt'leri emniyete aldığı süslü şehir evinin ana katında bir ışık yanıyordu. Eve önce 'link'ini kullanarak Teasdale'i uyardı, böylece Eve ve Roarke kaldırımı geçerken ajan kapıyı açtı.

Teasdale onlara "İlk temastan beri bir şey yok," dedi ve onları iki masayı kaplayan ekipmanların ve yarısı dolu duran uzun bir kahve fincanının bulunduğu oturma alanına götürdü. "Slattery birkaç saat uyuyacak. Kendisi çocuk kaçırma konusunda uzmandır, bu yüzden sessiz kalmasını beklerken şimdi aşağı inmesine karar verdik."

"Vardiya alıyoruz. Ebeveynler nasıl?"

"Tırnaklarıyla. Tosha kız kardeşiyle konuştuktan sonra eridi ve Ross da daha iyi değildi. Onları suçlamak zor. Ama Slattery iyi biri. Onları sakinleştirdi, sonunda Tosha'yı hafif bir emzik almaya ve uyumaya ikna etti. Bir saat öncesine kadar yukarıda volta attıklarını duyabiliyordum, belki ikisi de uyumuştur."

Teasdale duvardaki ekranı işaret etti. "Haritanız üzerinde çalışıyordum. Daraltılmış alan en makul olanı gibi görünüyor."

"Sabah o bölgeyi yeniden taramak, her kapıyı çalmak istiyorum."

"Bunun için size birkaç piyade bulabilirim."

"Yardıma olur. Kız kardeşi hakkında sana başka bir şey söyledi mi? Daha fazla detay?"

"Pek bir şey yok. Akşamın erken saatlerinde onu biraz konuşturdum, sadece anılarını kurcaladım. Kız kardeşi nelerden hoşlanırdı, neleri severdi, neleri sevmezdi, vs. Ama o zamandan beri birlikte olmamışlar.

On iki yaşındaydılar, bu yüzden oyuncak bebekler, gizlice makyaj yapmak, kurabiye ve tart pişirmek, müzik dinlemek gibi şeylerle sınırlıydı."

Teasdale bir sandalyenin koluna doğru eğildi ve ensesini ovuşturdu. "Normal olan bu. Bir sürü anormal şey vardı. Kız kardeşinin yatağına böcek koymak, onu bodruma kilitlemek, komşunun evcil tavşanını öldürüp pişirmek. Bunu babasına hiç anlatmadı çünkü kız kardeşi anlatırsa onu öldüreceğini ve sonra da pişireceğini söyledi."

"Güzel."

"Ve Dr. Mira'nın yamyamlık eğilimleri değerlendirmesiyle örtüşüyor. Tosha'yı birkaç kez kesmiş, yani bıçaklardan her zaman hoşlanmış gibi görünüyor. Ayrıca gizlice büyücülükle ilgili videolar ve diskler getirmiş - karanlık türden - çocukken ritüelleri uygulamaya başlamış."

"Uyuyor da."

"Doğum lekesinin bir güç ve meşruiyet işareti olduğunu iddia etti. Bu onun "Tek" olduğunu kanıtlıyordu, bir unvan gibi. Genel olarak Tosha'nın anıları genel ve nahoş. Çocukları bulmamıza yardımcı olacak herhangi bir ayrıntı verebilir mi bilmiyorum."

"Elimizdekilerle çalışırız." Eve, çocuğu ve ekmek kırıntılarını bekle, diye düşündü. "Saat beş yüz gibi döneceğim. Baxter geçici merkezde sorumlu ama bir şey olursa ben varım."

"İkisini de öldürmeyi planlıyor ama Tosha'yla tekrar iletişime geçip cevabını alana kadar ilerlemeyecek."

"var mı?"

"Tabii ki hayır." Teasdale'in sesinde bir parça acıma duygusu belirdi. "Öyleyse bir sonraki temastan önce çocukları bulsak iyi olur."

"Günün ilk ışıklarıyla birlikte tüm gücümüzle sokaklara çıkıyoruz." "Burada yardıma hazır adamlarım olacak."

Ve Eve, yapabileceklerinin en iyisinin bu olduğunu düşündü.

Kısa eve dönüş yolunda hiç konuşmadı ve Roarke onu kendi haline bıraktı. İnşa ettiği ev, etrafındaki gece kadar hareketsiz, siyah gökyüzüne karşı siluet halinde duruyordu.

Ama arabadan indiklerinde onun elini tuttu. "Onları bulacaksın."

"Biraz daha ekmek kırıntısı kullanabiliriz."

"Biz de onlar için avlanacağız. O zeki bir çocuk Eve, kız kardeşi de cesur ve dürüst görünüyor. Kardeşine zarar vermemek için bağırırken sesini duydun. Orada korku vardı ama aynı zamanda vahşilik de vardı."

Onlar içeri girip merdivenleri çıkmaya başladıklarında başıyla onayladı. Binbaşı Borgstrom'un sesini de duymuştu, diye düşündü. Orada delilik ve korkunç bir neşe duymuştu.

Şişman kedi geniş yatağa yayılmış horluyordu ve bu bir tür hoş geldin demektir. Uzanacaktı, dedi Eve kendi kendine. Zihnini boşaltacak ve başa dönecekti. Başlangıçtan bugüne kadar bir yerlerde cevaplar olmalıydı. Ama yatağa girdiğinde, Galahad hatırı sayılır ağırlığını ayaklarının dibine kadar taşıdığına, Roarke'un kolu ona sarıldığında, anında uykuya daldı.

Ve hızla rüyalara.

Dallas'ta kabuslar içinde YAŞADIĞI ODANIN pencereleri vardı. İsterse dışarıyı, yanıp sönen kirli kırmızı ışığı görebilirdi. Soğuk ve aç bir yerdi, korku ve acı dolu bir yerdi.

Parlak kızıl saçları ve solgun yüzleriyle çocuklar kurabiyeler, kekler ve köpüklü içeceklerle dolu bir masada oturuyorlardı. Korku dolu gözlerle onu izliyorlardı.

"Sakin bunlardan yemeyin," dedi onlara.

"Bizi o yapıyor. Sizi yemeden önce size de yedirecek." "Dışarı çıkacağız. Seni dışarı çıkaracağım."

"Kapı kilitli."

Bunu kırmaya çalıştı ama kendisi de sadece bir çocuktü, sadece sekiz yaşındaydı ve üşüyordu, açtı, korkuyordu.

"Çay partisi yapmalıyız," dedi küçük kız ona. "Dedi ki. Ve eğer hepsini yemezsek bizi üzecekmiş. Darcia'yı üzdü. Onu öldürdü. Gördün mü?"

Dadı yerde yatıyordu, kendi kanıyla ıslanmıştı. "Bana hiç dikkat etmiyor." Darcia içini çekti ve kanadı. "Yeterince önemli değilim."

"Bu doğru değil. Ama onlara yardım edene kadar size yardım edemem."

"Yardım edemeyecek kadar ölüyüm. Eğer *yapmazsan* yakında hepimiz öleceğiz. bir şey."

"Deniyorum. Nerede olduklarını bilmiyorum. Güvercinler ekmek kırıntılarını yemiş olmalı."

"Sadece doğru yere bakmalısın." Darcia başını ve görmeyen gözlerini başka yöne çevirdi.

"İyi cadının kötü cadıyla savaşıması ve kazanması gerekiyordu. Anne ve babamızın yanına dönüp sonsuza dek mutlu yaşamamız gerekiyor. Senin bizi koruman gerekiyor."

"Yapacağım. Yapacağım. Deniyorum."

Kapıya bir şey çarptı. Kocaman bir şey.

"O geliyor." Gözyaşları serbestçe akarken, her iki çocuk da ağızlarını kek ve kurabiyelerle doldurdu. "Yemek zorundasınız yoksa bize zarar verecek."

Canavar kapıda, diye düşündü Eve. Ama hangi canavar? Onunki mi, onlarınki mi? Ve bunun bir önemi var mıydı? İkisi de ölüm getirecekti.

Ama diğerk çocukları korumak ve ayakta durmalarını sağlamak için soğuktan titreyerek adım öne çıktı.

"Buraya gel, Eve, donuyorsun."

Titreyerek rüyadan çıktı, onun saran kollarına girdi. "Oda çok soğuk. Hiç ısınamıyorum."

"Sadece bir rüya, bebeğim. Sadece bir . Ateşi ."

"Hayır, hayır, sadece bekle. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Troy mu Borgstrom mu? Canavarla savaşmak zorundayım."

"Şşş. Bir rüya. Artık bitti. Ben buradayım. Güvendesin."

"Ben değil. Çocuklar. Tam oradayken nasıl oluyor da bulamıyorum?" Onu sıkıca kavradı. "Bana tutun, olur mu?"

"Her zaman."

"Korkmayacağım. Korkamam."

Kadın ağzını onunkine doğru kaldırdığında, adam öpücüğü nazikçe karşılarken, yatıştırıcı ellerini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Ve ona rahatlatıcı sözler mırıldandı.

Korkmayacaktı, diye düşündü yine. Çocukluğunda yaşadığı işkencelerin dönüştüğü şeye zarar vermesine ya da onu yapması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti. Yapması gerekeni.

Ve burada, onunla birlikte, kendisine olan inancının, sevgisinin ve sarsılmaz güveninin rahatlığını biliyordu.

Yavaş yavaş ısındı ve oda -onun , iki masum çocuğun hapishanesi- solup gitti.

Evindeydi.

İnsan dokunuşuna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onun dokunuşuna. Kadının orada güç bulması onu alçaltmıştı. Birbirlerinde buldukları şey ikisini de dengelemişti. Burada yumuşak ve şefkatli, rearm kim olduklarını, neyi geri yendiklerini. Ve her zaman birlikte yeneceklerdi.

Bir iç çekişle ona doğru yükseldi, gece kadar sessizdi. Adam onu doldurdu, aşk ve vaat mırıldanarak.

Birbirlerine sıkıca tutunarak karanlıkta teselliye doğru ilerlediler.

Tekrar hareketsiz kaldıklarında, kalbinin atışlarını sayabildiğinde, kapının arkasında duran şeyden korkmuyordu.

"Sadece tek bir yere bakmam gerekiyor. Dadı rüyamda böyle söyledi."

"Doğru, ama basit değil."

"Henry duvarların ve zeminin kaldırım gibi olduğunu söyledi. Yani bir çeşit beton mu? Bu bana bodrum katını gösteriyor. Onları başka birinin erişebileceği bir yere kilitleyemezdi, bu yüzden binaya ya da en azından o alana tek erişime sahip olduğu anlamına geliyor. Küçük bir bina olacak, sınırlı kiracı olacak ya da hiç kiracı olmayacak."

Başını kaldırdı. "Tekrar uyumayacaksın." "Üzgünüm."

"Vardiyan için hazırlanmana daha bir saatten fazla zaman var."

"Geri dönmem gerek Roarke. Bir duş al, biraz kahve iç, geri dön, etrafta dolaş. Burayı gördüğümde tanıyacağıma inanmak istiyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama inanmak istiyorum. Bu yüzden geri dönmeli, etrafta dolaşmalı, lanet ekmek kırıntılarını aramalıyım."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sokak lambaları kaldırımlara ışık saçıyor ve tek bir taksi caddede gümbür gümbür ilerliyordu. Geri kalanlar sessizdi, neredeyse ürkütücü bir durgunluk Eve'in teninde bir sinir gibi oynaşıyordu.

MacDermitt'lerin evinin önünde arabadan indiklerinde Roarke, "Gece yarısı cadı saati olabilir," dedi, "ama bence üç ile dört arasındaki saat, yani ne gece ne de gündüz olan dilim.

-Bu en karanlık ve en derin olanıdır."

"Tek bildiğim, o çocukların yirmi dört saatten fazla yanında olduğu. En karanlık ve en derin yerde sıkışıp kaldılar."

İçeri, ışıkların içine, iş başındaki polislerin merkezine adım attı. Peabody bilgisayarının üzerine yığılmıştı ve Callender kocaman bir esnemenin kurtulup gözlerini kırpmak için gerindi.

"Vardiya mı?" "Erken geldik."

Baxter elinde büyük bir cezve kahveyle mutfaktan çıktı. "Ne?" dedi. "Çörek yok mu?"

"Bu ve daha fazlası yolda," dedi Roarke ona, sonra Eve'in şaşkınlıkla kaşlarını çatması üzerine kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Ben icabına baktım."

"Adamımsın." Baxter, buruşuk gömlek kolları içinde, her zamanki gibi titizlikle bakımlı saçları dağılmış, gözleri gölgeli, bir gülümseme çıkardı.

"Bir şey mi oldu?" Eve talep etti.

McNab istasyonunda başını salladı. "Bizim cephede her şey sessiz. Çocuklardan ya da EW'den bir haber yok. Kötü cadı," dedi Eve sormadan önce. "Callender ve ben, oyuncaktan gelen standart sinyali alan -bir nevi isabet ettiren ve ıskalayan- bir tarama programıyla oynuyorduk, sonra da bunu bir uydu sıçraması için bizim kodumuza çeviriyorduk. Taramadan benzer sinyalleri filtrelemek için çalışıyoruz. Dışarıda bir sürü çocuk iletişimi var."

"Bu iyi bir düşünce," diye yorumladı Roarke.

"Vur ve ıskala," diye tekrarladı McNab. "Oyuncağın açık olması ve çevirinin uyumlu olması gerekiyor. Bir avuç dolusu aldık ama yerleri araştırdık. Bizim çocuklarımız değil, çokluk çocuğu olan köklü evler."

Roarke dilsel ve coğrafi olarak e-bölgeye geçerek, "Kız kardeşin ünitesini ilişkilendirebiliriz," diye söze başladı. "Aynı zamanda, aynı yerde satın alınmışlar, aynı zamanda, aynı yerde üretilmişler,

aynı parti. Bir ekleme ve kilitleme deneyebilir, ardından bir de-gevezelik yapabiliriz."

"Zor," diye karar verdi McNab, ama yorgun gözleri parlıyordu. "Ve soğuk."

Eve onu bırakıp Peabodyye döndü. "Rapor?"

"Haritayı geliştiriyor ve her ayrı sektördeki binalarda arama ve taramalar yaparak takip ediyoruz. Burada olabileceğini hissetmeye başladım, Altmış altıncı ve Altmış sekizinci, Lex veya Üçüncü arasındaki bu koşu."

"Neden?"

"Sadece, bilmiyorum, oraya geri dönüp , ama olasılık koşuları bölgenin geri kalanından daha iyi değil." Peabody ellerinin topuklarını gözlerine sürdü. "Sürekli oraya geri dönüyorum."

Trueheart, "Listeyi biraz daraltmayı başardık, Teğmen," diye ekledi. "Bazı binaları eleyin - köklü aileler, uzun süreli sahipler veya kiracılar. Tabii veriler ele geçirilmemişse. Kendini gizlemiş olabilir."

Peabody, "Tekerleği döndürüyormuşum gibi geliyor," diye itiraf etti. "Ama sürekli o daha dar alana geri dönüyorum."

"Tamam, ben hallederim. Baxter, git biraz uyu. Peabody, Trueheart, Jenkinson ve Reineke gelir gelmez görevden alınacaksınız. Biriniz gidebilirsiniz," dedi Callender ve McNab'e.

," dedi McNab.

Callender, "Ben hallederim," diye karşı çıktı.

Birbirlerine baktılar. McNab yumruğunu havaya kaldırarak, "Kazanan kalıyor," dedi.

"Yeterince adil."

Üç kez yumruk salladıktan sonra McNab iki parmağını uzattı ve Callender elinin düz tarafını tuttu. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Seni kaya sanmıştım. Bir splice ve lock üzerinde hiç de-babble yapmadım."

"Git," diye emretti Eve. "Biraz yiyecek ve bir raf al. . . ." Saate baktı. "Yedi buçuk olsun. Bakalım burada ne varmış. Biraz kahve al," dedi Peabody'ye. "Yürüyüşe çık."

Kendine bir kahve alan Eve oturdu, Peabody'nin notlarını okudu, olasılıkları inceledi. Bazı küçük değişikliklerle onları tekrar okudu."

Sonra arkasına yaslandı, kahvesini içti, ekrandaki haritayı inceledi, kafasında vurgulanan alanları ayarladı.

Borgstrom'un verilerini, Mira'nın profilini ve değerlendirmelerini tekrar okudu. Rose tahtayı ve haritayı inceledi.

Diğer adamlar içeri girdiğinde, ardından üç teslimatçı ve bir tekne dolusu yiyecek, daha fazla kahve geldiğinde, bilgisayarının başında kambur durdu, açıları ve olasılıkları ayarlamaya çalıştı.

"Trueheart," dedi başını kaldırmadan, "Peabody'yi içeri çağır. Biraz yakıt alın, sonra ikiniz gidip biraz uyuyun. Sekiz buçukta rapor verin."

"Kalabilirim, Teğmen. İkinci rüzgarımı aldım. Belki de üçüncüsüdür."

Ona bir bakış fırlattı. Uykusuzluk yüzünün rengini soldurmuş, gözlerinin altındaki yorgunluk lekelerini belirginleştirmişti. Muhtemelen dayanabilirdi ve dayanacaktı da, ama birkaç saat dinlenmek onu daha keskin kılacaktı.

"Şimdilik hallettik. Rafı al, sekiz buçukta dönmüş ol." "IRCCA'dan bazı veriler aldım." Feeney yumurtaları kürekle ağız. "Gelirken sonuçları kontrol ettim. Çift bizim kız olabilir ama en yakın bulabildiğim sekiz ay önce Paris'te ölmüş bir adam. Dilimlenmiş ve doğranmış; karaciğeri ve kalbi yok; bazı kanıtlara göre tam yerinde, şarapla falan sotelenmiş." Pastırmaya yumuldu. "Polisler bir kadın aradı."

-" Daha fazla yumurta solumak için durakladı. "İfadelere göre bir kadınla birlikte olmuş olabilir. Karısı olduğuna yemin ediyor ama kimliğini asla tespit edemediler."

"Kimdi o?"

"Büyük pasta şefi. Zenginler için pastalar falan yapar, paran varsa özel dersler verirdi. Onu Chomps de Leezay'deki süslü dükkânının mutfağına götürdüm," diye ekledi, bir ağız dolusu mücverin üzerine Fransızcayı karıştırarak. "Satın aldığı gün nakit olarak yarım milyon çıkardı."

"Para, iç organlar. İşaretlenmiş miydi?"

"Evet, biz de öyle yakaladık. Pentagon tipi bir sembol, ölümünden sonra kalbinin hemen üzerinde."

"Bu onun işi," dedi Eve kararlı bir şekilde.

"Nereden gelirse gelsin, insanların ciğer yemesini anlamıyorum. Biri onu esmer biriyle gördüğünü iddia ediyor, yani saçı yok. Ama tarifin geri kalanı uyuşuyor. Beş-sekiz, otuzlu yaşların ortasında, beyaz. Fransa'yla konuşacağım, bakalım başka bir şey bulabilecek miyim."

"Güzel. Bunu da hesaba katarsak, burada geçirdiği zamanı daraltmış oluruz. Bu da yer konusunda yardımcı olabilir." Feeneynin uzattığı pastırma dilimini aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Reineke, yer arayışını son sekiz ayla sınırla - kira ya da satın alma. Bir birim alacağım, etrafta dolaşacağım."

Roarke ona, "Seninleyim," dedi.

"Muhtemelen burada daha faydalı olursun."

"McNab'da bu var, Feeney de burada. İki birim, daha fazla kapsama alanı." Eve'e ceketini fırlattı ve kendi ceketini aldı.

Eve onu giydi, sonra uzattığı ekmek cebine bakarak kaşlarını çatı.

"O da ne?"

"Kahvaltı." Ona da bir birim uzattı, bir tane daha aldı ve ikinci bir ekmek cebine koydu. "Hadi biraz yürüyelim, Teğmen."

"Feeney, kapalı tut," dedi ve sandviçi ısırdı

-Sıcak yumurta, çıtır pastırma, biraz biberli peynirle kapıdan çıktım.

"Güneşin doğmasına birkaç saat kaldı," diye başladı Eve. "Araştırdım. Sabaha kadar o çocuklarla uğraşmaya başlayacağını sanmıyorum. Sadece Mira'nın profilini hesaba katmaya çalışıyorum, başka bildiğimiz çok az şey var, bunu birkaç saat daha uzatması, kız kardeşini sabah boyunca terletmesi daha olası. Ya da belki de öyle yapmasını umuyorum."

Eve elindeki sessiz üniteye baktı. "Kesin olarak bilmiyoruz bile, onları dün gece uyuttu. Bunu tahmin ediyoruz, ihtimallere göre hareket ediyoruz. O lanet olası bir deli, Roarke. Ve çocuklar zaten korkutucudur. Sırf onları susturmak için ikisini de öldürmüş olabilir."

"Sen öyle düşünmüyorsun, ben de öyle. Onları susturmak için kilitliyor, uyuşturuyor ya da yalnız bırakıyor. Hayatta kalanlar daha heyecan verici. Ve kız kardeşinin onlardan birini seçmesini istiyor. Biri yaşayacak, biri ölecek."

"Tosha yaşamak için hangisini seçerse? Önce onu öldürecek. Daha güçlü, daha önemli olanın o olduğunu düşünecek ve onu ortadan kaldıracak."

"Anne seçmeyecek. Oyalayacaklar." Kadının boştaki elini tutup kendi elinde ısıttı. "Ajanların burada tecrübesi var ve oyalamanın bir yolunu bulacaklardır. Daha fazla zaman kazanacaklar."

"Henry'nin bu şeyde ne kadar pil ömrü kaldığını düşünüyorsun?"

Bu, önceki akşamdan beri beynini kemiren bir endişeydi. "Bu noktada, bir saatten fazla değil, muhtemelen daha az. Orada çok fazla şansı olmayacak, özellikle de o fotoğrafları göndermeye çalışırsa."

"Orada yanıldım mı? Kalan zamanı belki de gönderemeyeceği birkaç fotoğraf çekmek için kullanmasına izin vermekle?"

"Onu bulmanıza yardımcı olacaksa hayır."

"Ayrılmalıyız, Peabody'nin önsezisine odaklanmalıyız." Köşede durakladı. Ne tarafa, ne tarafa? Lanet olası ekmek kırıntıları neredeydi?

"Ekmek kırıntıları," dedi yüksek sesle. Kurabiye pişirmeyi, hapisane mutfağını, ölü pasta şefini severdi. "Ya kurabiye kırıntıları arıyorsak? Onlara kek ve kurabiye yediriyor."

"Çocukluk fantezilerini zorluyorsun - yiyebildiğin kadar tatlı?" "Seni yemek daha tatlı, canım."

"Halk hikayelerinizi karıştırıyorsunuz, Komiser, ama bu korkunç bir düşünce. Kötü cadı, zencefilli çörek evi, yemek için dolgunlaştırın onları."

"Belki, belki de kurabiye. Fırın. İçinde yaşıyor ya da çalışıyor. Paris'te ölü bir fırıncı ve amaçsız hiçbir şey yapmıyor. Özel dersler vermiş. Belki de ders aldı, vampirlik yaptı, onu öldürdü ve ciğerini yedi."

"Fava fasulyesi ve güzel bir Chianti ile."

"Ne?" Bir an için gözlerini . "Ne?"

"Olağanüstü bir videodan eski bir klasik replik. Bir dakika bekle." PPC'sini çıkardı, çalışmaya başladı. "Üçüncü Cadde'de, altmış altıncı ile yedinci cadde arasında bir fırın var. Indulge Yourself. Lex ve Altmış beşinci Cadde'de de küçük bir pastane var. Büyülü Tatlılar."

"al," dedi Eve hemen. "Ben ikinciye alacağım." "İkincisi olduğunu düşünüyorsun. Standart bir pasta yerine sihirli Fırın. Bu senin içgüdün."

"Her ikisini de kapsamamız gerekiyor ve her şey yanlış olabilir." Telsizini çıkardı, Reineke'ye iki binayla ilgili verileri çekmesini söylemek niyetindeydi ama telsizi sinyal bağlantısına çevirdi. Roarke'ın kolunu tuttu.

"Fotoğraflar, Henry gönderiyor."

"Alo?" Ses onun ve Roarke'ın ünitesine ulaştı. "Orada kimse var mı? İyi değilim. Gala kalkmıyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Buradayız, Henry. Resimleri aldım, kapıyı, banyoyu. Gerçekten iyiydin."

"Midem bulanıyor. Kusmak istiyorum ama yapamıyorum. Ga . . . uyanmıyor."

"Konuşmaya devam etsin," diye mırıldandı Roarke ve kulaklığına dokundu. "Evet, sinyali aldık."

Parmağını Eve'e doğru çevirdi, bir adım uzaklaştı ve hızlı, kısık bir sesle inekçe konuşmaya başladı.

"Henry, benden başka bir şey duyabiliyor musun?" "Uh-uh."

"Ne kokusu alıyorsun?"

"Banyo iyi değil."

"Başka bir şey var mı?" Eve, küçük bir tuvaletin, dar, duvara asılı lavabonun resmini incelerken sordu. Ucuz ama yeni, diye karar verdi. Ve kapı -yine yeni, güçlendirilmiş- ve kaba gri duvarlara karşı ayakta duruyordu.

Bodrum, lanet olsun. Bodrum.

"Kurabiye. Kurabiye yedirdi. Kurabiye istemiyorum. Anne."

"Tamam Henry, dayan biraz. Onu kaybediyorum," diye tısladı Roarke'a. "Daha fazla ve daha uzun süre ayrılmaya başladı."

Roarke onu susturmak için bir parmağını kaldırdı, küçük oyuncağı ve kendi PPC'sini çalıştırırken bile hızlı konuşmasına devam etti.

"Henry, duvarlara bak. Pencere yok demiştin ama sanki pencereler varmış da üzerleri örtülmüş gibi mi görünüyor?"

"Hayır, bilmiyorum. Bilmiyorum. Islak ve ... kokuyor. Büyükannemin bodrumu."

İşte! Eve bunun doğrulandığını düşündü. "Güzel, bu iyi. Bu yardımcı oluyor."

Roarke nefesinin altından, "Güney, güneye ilerle," dedi. "Onu konuşturmaya devam et."

Soru sormadı, sadece Roarke'un yanında koşmaya başladı. "Henry, kötü cadı kapıyı açmadan önce onu duyabiliyor musun? Geldiğini duyuyor musun?"

"Gala. . . Babam yarasa gibi kulakları olduğunu söylüyor. Gala onu dinliyor ... seninle konuşuyor . . . uyanmıyor!" Sesi titrek bir hıçkırıkla kesildi. "Öldürdü mü?"

"Batı," diye tersledi Roarke köşeyi dönerken.

"Dayan Henry. Onu kaybediyorum, Roarke." "Henüz değil," diye mırıldandı Roarke. "Henüz değil."

Sokak tabelasına baktı. "Burası ."

"Belki de. İz kırılğan, neredeyse hiç yok. Konuşurken biraz daha güçlü."

"Henry, bana tam adını, doğum tarihini ve kız kardeşinin adını söyle."

Henry ezberden konuşurken Roarke ona bir bakış attı ve omuz silkmesi üzerine başını salladı.

"Konuş onunla," diye emretti Roarke'a, sonra telsizini çıkardı.

"Magic Sweets, Lexington, 65. Cadde. Beni yukarı çıkar ve Ekibin geri kalanı içeri girsin, federallerle bağlantı kursun. Beklemeyeceğim."

Hızını artırdı ve çocuğun sesinin bir büyüden, cesur bir prenten ve konuşan bir ejderhadan bahsetmesini dinledi. Sesin soluklaşmasını, soluklaşmasını, soluklaşmasını dinliyordu.

"Pili bitmiş. Lanet olsun."

"Önemli değil." Durdu ve üç katlı, süslü binayı incelerken silahını çekti. Pastanenin vitrini boş ve karanlıktı, üst katta bir daire olduğunu tahmin ettiği yer de öyle.

Ama dükkânın arkasından belli belirsiz bir ışık huzmesinin yayıldığını gördü.

"İçeri giriyoruz, hızlı ve sessiz gidiyoruz. Belki üst kattadır, uyuyordur. Ya da belki arka tarafta çocuklara zorla yedirmek için bir şeyler pişiriyordur."

Roarke kapıdaki tabelayı okuyarak, "Tadilat nedeniyle kapalı," dedi. "Tasadüfler hakkında ne derler bilirsin."

"Bunlar saçmalık."

"Alarm mı? Cam?"

"İkisi de. Bakalım ne ." "Her neyse, acele et."

ONUNCU BÖLÜM

"Feeney," diye tısladı telsizine. "Bu binanın planlarını çıkarabilir misin? Bir bodrumumuz var mı?"

"çalışmama izin ver."

"Vakit yok. Roarke güvenlikten geçti. İçeri giriyoruz."

"Reineke, Jenkinson, McNab size doğru geliyorlar. Federaller adam gönderiyor. Tüm ekip geri dönüyor."

"Beklemiyoruz. Kızın durumunu bilmiyorum. Anlaşıldı mı?" diye sordu Roarke'a.

" "

"Doğruca arka tarafa," dedi ona. "Gittiğimiz gibi temiz. Bir kapı arayın. Orayı emniyete almıştır. Ve eğer yanılıyorsak ve arkada hoş bir büyükanne tipi varsa, özür dileriz."

"Benim için çalışıyor. Üç deyince?"

"Bir, iki-" Kadın alçaktan ve soldan gitti. O yukarı ve sağa gitti. Birkaç küçük masanın, ardından da uzun bir tezgâhın yanından geçerek doğruca arka tarafa ve ışığa doğru ilerledi. Ve müzik, fark etti.

Sürtük şarkı söylüyordu.

Şekeri kokladı; taze pişirmenin sıcak, rahatlatıcı kokusunu.

Eve varmadan bir an önce Roarke kolundan tutup yukarı kaldırdı.

İç kamerayı gördü, küçük kırmızı gözünü. Küfrederek menzilden çıkmaya başladı.

Çok geç.

Mutfak ile showroom arasındaki kapı çarptı.

Eve geri çekildi, tekmeledi, tekrar geri çekildi. O ve Roarke birlikte tekmelediler. Sağ taraftaki kapı kapanıp tıklamadan önce bir anlık bir bakış yakaladı - sadece omuz, sarışın bir at kuyruğunun sıçraması.

Tekrar tekmelemeye başladı.

"Bekle. Bir dakika, bir dakika." Roarke kilide doğru eğildi. "Güçlendirilmiş. Ayağını kıracaksın."

"Acele et, acele et, acele et."

"ediyormuşum gibi mi görünüyor? İşte."

Kapıyı çekip açtı ve birlikte merdivenlerden aşağı koştular. Kadın silahıyla dışarı fırladı.

Nemli, soğuk, karanlık, ama merdivenlerin dibindeki kapıda belli belirsiz bir ışık var.

Bubi tuzaklarına dikkat ederek dikkatlice ilerledi ve dibe ulaştıklarında süpürmeye devam etti. Roarke bir sonraki kapı üzerinde çalışmaya başladı.

"Onları duyabiliyorum." Eve zorlanarak kalın duvarların ve kapıların arasından gelen boğuk sesleri yakaladı. Çığlıklar.

Kapıdan giren onun değil, onların canavarıydı.

Daha önce çok geç kaldığını hatırlıyordu; bir çocuk, sadece küçük bir kız ve Zeus'a bıçakla saldıran adam. O körpe eti kesmesini engellemek için saniyeler geç kalmıştı.

Bu sefer olmaz, bu sefer olmaz. Lütfen Tanrım, acele et. Ve Roarke'un başını sallamasıyla birlikte kapıya .

Ayin bıçağını kızın boğazına dayamış, kolunu da oğlanın boğazına dolamıştı.

Eve, kendini çıkışı olmayan bir odaya hapsettiğini, çünkü en çok istediği şeyin kan dökmek olduğunu düşündü.

"Bayılt beni. Elim titriyor, o öldü. Küçük güzel kızın küçük güzel boğazı kesildi."

Tosha, doğum lekesi dışında aynı olduklarını söylemişti. Yine de Eve ince farklılıklar gördü. Bu yüz daha zayıftı, biraz daha uzundu ve buz mavisi gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

"Burada geri çekileceğiz." Eve gözleri Maj'ın üzerindeyken konuştu ama sözleri Roarke içindi. "Sadece bekle. Burada sırtın duvara dönük Maj. Onu kesersen seni indiririm."

"Eğer beni indirirsen, onu keserim. Onu öldürürüm. Ve belki de bu küçük piçin boynunu kırmak için yeterli zamanım olur. İkiniz de bayıltıcıları bırakın. Bırakın ve kenara çekilin. Ben buradan çıkıyorum."

"Öyle bir şey olmayacak." Eve'e göre kafasından vurulabilirdi ama bu sarsıntı bıçağı Gala'nın boğazının tam ortasına saplayacaktı. Başka yolu yoktu.

"Belki çocukları dışarı çıkarırsın, belki de çıkarmazsın. Ama moralinin bozuk olduğuna şüphe yok." Eve çocuklara bir bakış attı, sesindeki sakinliğin onları rahatlatacağını ve sakinleştireceğini umuyordu. Gözlerinin birbirlerine nasıl kaydığını, birbirlerini nasıl tuttuklarını gördü. Korku, evet, gözyaşlarının parıltısıyla korku, ama daha fazlası, yoğun bir şey.

İletişim kuruyorlar mıydı?

"İkisini de Tosha'yla takas edeceğim, *syster*'ımla. Onu buraya getir, ben de ikisini de . Çabuk, çabuk, yoksa küçük bir domuzcuk gibi kanını akıtırım."

"Neden o?" Dikkatini dağıtmak, diye düşündü Eve. Bıçağı biraz uzaklaştıracak kadar dikkatini dağıtabilirse, risk alabilir, ateş edebilirdi.

"Neden o değil?"

"Kızlar daha yumuşaktır. Şeker ve baharat." Bunu söylerken gülümsedi, delice gülümsedi. "Şeker ve baharat ve kan. Onun için yılanlar ve salyangozlar."

"Hangisini seçtiğini bilmek istemiyor musun?"

"O seçti." Maj'ın yüzü fanatik bir sevinçle aydınlandı. "Söyle bana, bana! En çok hangisini seviyor?"

"Ne kadar kötü bilmek istiyorsun? Sen seçimini yaptın." Eve kasıtlı olarak Gala'ya baktı. "Ama Tosha'nınkiyle aynı mı?"

"Söyle bana!" Maj'ın vücudu öne doğru kayarken, bıçak bir parça gevşeyip tehditkâr bir şekilde Eve'e doğru eğilirken, Eve risk almaya hazırlandı.

Ama çocuklar önce davrandılar.

Her ikisi de Maj'ın ön kollarının açıkta kalan etine küçük, vahşi dişleriyle kenetlendi. Maj şok ve acı içinde inledi. Bıçak, Gala'nın boğazının yan tarafını sıyrıp geçtikten sonra geri çekildi.

Eve atışı yaptı ve Maj'ın vücudu titrerken, bıçak titreyen elinde sallandı.

"Atla!" Eve çocuklara bağırды ve öne fırladı. Sol yumruğunu Maj'ın suratına indirdi, döndü, bıçaklı eli yakaladı, Maj duvara çarpıp titreyerek yere düşerken onu döndürdü.

"Şüpheli vuruldu! Şüpheli vuruldu. İçeri girin!" Eve bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve baygın kadının sırtına bir çizme geçirdi. Döndüğünde Roarke'ın iki çocuğı da kucağında tuttuğunu gördü, her iki kolunun altında birer çocuk vardı ve onların hizasına çömelmişti.

"Kesiğı ne kadar kötü?"

"Sadece bir çizik. Öyle değil mi tatlım? Artık hepiniz güvende ve sağlamsınız."

Gala yüzünü Roarke'un omzuna bastırdı, kolunu kardeşine sıkıca sardı.

"Onları yukarı çıkarıp buradan götüreceğim, sorun olur mu?" "Evet. Peabody'ye aileleriyle temasa geçmesini söyle."

Eve bağlarına uzanmaya başladı ama Baxter araya girdi. "Bunu temizleyeceğiz patron." Maj'ın üzerine eğildi, kollarını çekti. Kelepçeye döndüğünde her iki kolundaki kanlı diş izlerini gördü.

"Tanrım, ne oldu, onu ısırдын mı?"

"Ben değil, onlar." Roarke Gala'yı kollarına alıp Henry'nin elini uzatırken çocuklara doğru başını salladı.

"Onlar için iyi. Onlar için çok iyi."

"Onu merkeze naklettir, sonra da sen ve Trueheart gidip biraz uyuyun. Sen de," dedi ortağı içeri girerken Peabody'ye.

"Bunu gerçekten duydum."

"Reineke, sen ve Jenkinson bilinci yerine onu Rezervasyon'a götürün. Kendine gelir gelmez Mirandize edildiğinden emin olun. Ben de onunla görüşmeye geleceğim."

Peabody, "Ben de seninle gelebilirim, Dallas," dedi.

"Ben halledebilirim. Git çarşafı vurun. Önce süpürgeci çağırabilirsiniz. Burayı temizleyelim. Her şey temiz ve düzenli olsun."

Erkekler içeri girip çıkarken önce etrafına bakındı. Küçük, penceresiz bir oda ve açık bir banyo dolabı. Parlak oyuncaklar, şekerli kırıntılarla dolu masa.

Dallas'taki oda gibi değil, diye düşündü, ama amaç aynı. Terörize edin, işkence edin ve hapsedin.

Olayın içinden çıktı, uzaklaştı ve kaçırılan ve tuzağa düşürülen iki çocuğun daha ne kadar kâbus göreceğini merak etti.

Onları gün ağarmadan önceki sessizlikte ve soğukta, Roarke'ın yanında, bir polisin sandıktan çıkardığı battaniyelere sarılmış halde gördü.

Memurlardan biriyle konuşmaya başladı ama Henry'yle göz göze geldi ve onun Roarke'tan ayrılıp kendisine doğru yürümesini izledi.

"O öldü mü?"

"Hayır, ama artık sana zarar veremez. Artık kilit altında olacak. Kolun nasıl?"

"Gala benim için tamir etti." Elini uzattı ve konuşmamış olmalarına, kız kardeşi yüzünü Roarke'ın göğsüne bastırması olmasına rağmen, uzaklaşıp Henry'nin yanına gitti. Ve onun elini tutarak Eve'e baktı.

"Sen iyi bir cadıydın," dedi Gala.

"Evlat, ben bir polisim."

"Bizi kurtardın."

"Bunların çoğunu kendiniz yaptınız. Gerçekten zekiydiniz, ondan daha zekiydiniz. Ve gerçekten sert."

Henry dudaklarını titredikleri yerde birbirine bastırdı. "Kimi seçti? Annem kimi seçti?"

"Söylemedi. Yalan söyledim." Asıl korku bu muydu? Eve merak etti. Herhangi bir kılıçtan daha büyük ve daha derin mi? Tekrar çömeldi. "Başka bir şey düşünmesini sağlamak için yalan söyledim. Annem seçim yapmadı ve asla da yapmayacak."

"Yalan söylememelisin." Ama Henry gülümsedi. Gözleri doldu ama gülümsedi ve Eve düşündü: Cesaret budur işte. Gerçek cesaret. "Ama bunu yapman sorun değil. Ben Henry, bu da Gala."

"Evet, biliyorum. Ben Dallas'ım."

"Sen İyi Cadı Dallas'sın."

Henry boğuk bir hıçkırık gibi küçük bir ses çıkardı, sonra Eve'i ayak parmaklarına kadar sarsarak ona doğru atıldı ve titreyen bedenini onun etrafına sardı. Sonra Gala da aynısını yaptı.

"Tamam, tamam." Onları okşaması gerekip gerekmediğinden ya da nereye okşayacağından emin değildi. "Artık her şey bitti. Seni eve götüreceğiz, yiyecek bir şeyler alacağız."

"Kurabiye istemiyoruz." Gala'nın sesi Eve'in omzunda boğuklaştı.

"Evet, sana kurabiye yok." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama küçük kız onu boynundan kavradığı için Henry onun bacağına tutunurken o da kaldırdı.

"Ah . . ." Yardım için Roarke'a doğru baktı ama o sadece gülümseyip başını salladı.

Bir araba çılgılık attı. Araba tam olarak durmadan önce Tosha bir kapıdan, Ross da diğerinden iterek çıktı.

"Henry! Gala!"

Kız neredeyse sıçrayarak yere düştü ve oğlan, battaniyesi bir pelerin gibi geriye uçarak anne babasına doğru koştu.

Eve rahat bir nefes aldı ama Roarke yanına gelip bir kolunu onun omuzlarına doladığında itiraz etmedi.

"Soğuk bir sabahta güzel bir manzara," diye mırıldandı.

Dördü bir araya gelerek tek bir birim oluşturdu.

"İyi olacaklar," diye karar verdi Eve. "Onlara yaklaşık otuz saat boyunca sahipti ve bu bir ömür gibi geliyor, ama iyi olacaklar. En kötü zamanlarında bile birbirlerine, çocuklara sahiptiler. Bence . . . Bence birbirleriyle konuşabilirler, bilirsiniz, konuşmadan."

"Belki de. İkiz bağı ve biraz da sihir - iyi türden, içine atılmış."

Teasdale onun yanına geçti. "Slattery ve ben sizinle Merkez'de buluşacağız. Bırakalım da hayatının geri kalanını nerede geçireceğini rütbeliler tartışsın, ama biz -üçümüz- onu sıkı sıkı saracağımızdan emin olacağız."

"Bu bana uyar."

Teasdale aileye tekrar baktı. "Güzel bir resim. Uzun ve sıkıntılı geceleri atlatmanıza yardımcı olabilecek türden. Hepimiz iyi iş çıkardık."

Teasdale memnun bir şekilde başını sallayarak uzaklaştı. Eve Roarke'a dönmeye başladı ama aile ona doğru yürüyünce durakladı. Ross oğlunu, Tosha ise kızını kucağına almıştı.

"Ben İyi Cadı Dallas," diye söze başladı Henry.

"Teğmen."

"Teğmen İyi Cadı Dallas."

Ve gülümsedi, çok tatlı bir şekilde, Eve bıraktı.

"Teşekkür ederim. Çocuklarımız için teşekkür ederiz," dedi Ross kalın ve titrek bir sesle. "Asla unutmayacağız. Asla ödeyemeyiz. . ."

"Kötüleri yok polislerin ve iyi cadıların işidir, değil mi Henry?" Roarke sordu.

Tosha öne doğru eğildi ve Eve'e her iki yanağına kondurduğu hafif öpücüğü kabul etmekten başka seçenek bırakmadı. "Hayatımın geri kalanında her gün senin güvenliğin ve mutluluğun için dua edeceğim. Her gün çocuklarımın gözlerine baktığımda sizi hatırlayacağım. Hepinizi."

Onlar uzaklaşırken Eve ellerini ceplerine soktu. Henry ve Gala birlikte başlarını kaldırdılar, anne ve babalarının omuzları üzerinden ona gülümsediler ve hep birlikte el salladılar.

"Evet, kendi aralarında konuşuyorlar. Tuhaf. Her neyse." Bir nefes verdi. "İçeri girip bu sürtüğü sert ve sıkı bir şekilde çivilemem gerekiyor." Eve, bu ihtimalin verdiği enerjiyle omuzlarını silkti. "Ve senin de evrensel finansal egemenliğine geri dönmen gerekiyor."

"Bunun için güzel bir gün olmalı. İçeri girmeden önce bir yerde Ben de seninle geleceğim, sonra da yoluma gideceğim."

Nefesini dışarı üfledi. "İçsel bir konuşma mı yapıyoruz?"

"Nasıl düşündüğünüzü, ne hissettiğinizi biliyorum. Bazı konularda aynı şeyleri hissediyorum. Seni oraya götüreceğim, sonra da kendi ulaşım aracım ile döneceğim."

"Tamam." Parmak uçlarını onunkilere dokundurdu. "Teşekkürler."

Böylece HNR, Darcia Jordan'ın cesedinin üzerinde, MORGUN SOĞUK HAVASINDA HNR İLE BİRLİKTE DURDU.

"Ona bakmaktan, poşetletmekten ve etiketletmekten başka bir şey yapacak zamanım olmadı. Bu hiç iyi olmadı."

"Onu kurtaramadın ama onun için ayakta durdun Eve, çocuklar için ayakta durarak, onları geri almak için çalışarak."

"Yapmamız gereken buydu."

"Ona ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Onunlayken bile garip hissediyordu ama söylemesi gerekiyordu. "Çocuklar güvende, evdeler. O sürtüğün çılgın hayatını bir kafeste geçirmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım - ve arkamda çok destek var. Eğer başarabilirsek, gezegen dışında. Ne kadar uzak olursa o kadar iyi. Seni unutmadım. Sadece onları ilk sıraya koymak zorundaydım. İşte bu kadar."

Roarke'a baktı ve omuz silkti. "İşte bu "

"O zaman git yap." Elini tutarak onu odadan dışarı, uzun beyaz tünele doğru götürdü. "Git ve çılgın hayatını bir kafeste geçirdiğini gör."

Dışarı çıktı, güneş gökyüzünü aydınlatmak için yükselmişti ve durgunluk, her zaman kokan en hafif rüzgarla ortadan kalkmıştı.

çok hafif kar.

New York'tan derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, haklısın. Güzel bir gün olacak gibi görünüyor."

Etrafta kimse olmadığından ve ne olursa olsun, bunu hak ettiğinden, hızlı bir öpücük için ona doğru eğildi. "Görüşürüz, dostum."

"Polis teğmenim İyi Cadı'ya iyi bak."

Gülerek -evet, oldukça güzel bir gün- işi bitirmek için arabasına tırmandı.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.